

DISK

Aylık kültür
ve Siyaset Dergisi

4-5

Eylül-Ekim 1973

DISK "CHP'YE OY VE RELİN" DİYOR.

AP'li

Ali Naili

T.C.

çalışma

bakanı

Erdem'i

yalan

lattı

Oynak

mer

diven

sistemini

savuna

lını

AP'li

bakana

verilen

diplo

matik

ders

Alman

ya'daki

Türk işçi

lerinin

grevinin

içyüzü

DISK'e bağlı sendikalar

HÜRCAM - İŞ

BASIN - İŞ

GIDA - İŞ

BARSAK - İŞ

KERAMİK - İŞ

KİMYA - İŞ

LASTİK - İŞ

MADEN - İŞ

TURİZM - İŞ

İÇİNDEKİLER

Sunuş	3
Ayın getirdikleri	4
DISK'ten haberler	10
DISK bildirisi	16
Karikatür Polat Nahabaş	17
Günü güne Ford olayları	18
Almanya'da bir işçi ile sohbet	19
Bir işçinin gözlemi	21
Bir derdiniz olursa	23
AP'ye verilen diplomatik ders	25
Karikatür, Ferruh Doğan	26
Oynak merdiven sistemi. Sina PAMUKÇU	27
Karikatür, Suha BULUT	29
Çok uluslu firmalar. Giriş	30
Ortak bir tehlike. Çok Uluslu Firmalar	31
Sosyal mücadele, LIP olayı	34
Sendikalaşma özgürlüğü ve Sendikalaşma oranı. Aydın Meriç	36
Yeni gelişmeler	38
Karikatür. Tan ORAL (Arka kapak)	40

DISK

Aylık Siyaset ve Kültür
Dergisi

Sayı 4 - 5
Eylül - Ekim 1973

Sahibi : Türkiye Devrimci
İşçi Sendikaları
Konfederasyonu adına,
Genel Başkan
Kemal Türkler

Yazı İşleri Müdürü :
Kemal Sülker

Yönetim Yeri : DISK
Barbaros Bulvarı, Uluğ Han
No. 64/4 Beşiktaş İstanbul
Tel : 48 40 99

Kapak Düzeni : Salt Maden

Dizgi-Baskı: Murat Matbaası
Klişeler : Şehir Klişe

Parayla Satılmaz

SUNUŞ

İşçi Sendikalarının grevleri yeni yeni sorunları getiriyor ve grev böylece etkin bir eğitim aracı da oluyor. Özellikle Ereğli Demir Çelik Fabrikasında Türkiye Maden-İş Sendikası'nın yürüttüğü grev hem işçi dayanışması, sendikaya bağlılık, kararlarda tabanın söz ve karar sahibi oluşu, hem de işveren kesiminin grevden toplu sözleşme düzeni dışında çıkar ve amaçlar sağlamak peşinde olduğu gerçeğini de ortaya koyuyor. Bu arada hükümetin çok önemli bir işkolunda ve çok daha büyük önem taşıyan bir üretim dalında baslatılmak zorunda bırakılan grevle olumlu bir ilişki kurmayı, gerçekten düşündürücü ve işçileri uyarıcı bir tutum olmuştur.

DISK, işçilerin devlet yönetiminde söz ve karar sahibi olmasını savunan biricik işçi konfederasyonudur. Bu nedenle, 14 Ekim 1973 Pazar günü yapılacak milletvekili ve senato üyeleri seçiminde aday gösteren partilerin durumunu incelemiş ve konu DISK Yönetim Kurulunda karara bağlanmıştır. Buna göre DISK, «bu seçimlerde» CHP'ye oy verilmesine karar vermiş ve bu yolda hazırlanan bir bildiriye kamuoyuna sunmuştur. Bildiri'nin tam metni dergimizin bu sayısında yer almıştır. DISK'in bu kararı çok olumlu yankılar uyandırmış ve pek çok küçük esnaf ve köylü yurtaş, DISK'i en tutarlı örgüt ve emekçilerle emekten yadna olanların haklarını ve çıkarlarını koruyucu biricik işçi üst kuruluşu saydıklarını, çağrısına uyacaklarını DISK'e bildirmiştir. 14 Ekim seçimlerinin, DISK'in de CHP'ye oy verilmesi çağrısının etkisini taşıyan bir sonuç vereceğine inanılmaktadır.

DISK dergisi yurt içindeki ve dışındaki işçiler kadar, aydınları ve her sınıf yurtaşını ilgilendirmiş ve bize gönderilen yüzlerce mektupla yeni adresler verilmiştir. Bu arada DISK'e bağlı olmayan örgüt yöneticileri de, işçileri de adreslerine dergi göndermemizi isteyen mektuplar postalamışlardır. Bir yönetici şöyle demektedir, mektubunda:

«Biz işyerinde Metal-İş'e üye gösterilmemize rağmen DISK yanındayız. Ve bütün devrimci hareketlerini en içten bir duygu ile destekliyoruz. Bu yolda biz de bilinçleniyoruz. Bundan sonra çıkacak her sayımızı bekliyoruz.» Yurtdışından gelen çok ilginç istekler ve görüşler bizleri çok sevindirmiş, bizler de yaptığımız işin yararını daha iyi kavramışızdır. İsviçre'de Almanya'da çalışan işçilerimizin mektuplarından oportünist sendikacıları çok iyi tanıdıkları gibi, gerçekçi bir politikanın izleyicisi olan DISK'i de çok yakından tanıdıkları belli olmaktadır. Demek ki, mesafeler Türkiye'deki gerçeklerin gözden uzak tutulmasına engel olamıyor.

Gelecek sayılarımızda daha dolgun yazı, haber ve yorumlarla ünlü karikatürcülerimizin yapıtlarını sunacağımızı umuyoruz.

Saygılarımızla.

DISK Dergisi

Lokavtlar ayı ve getirdikleri

ÇALIŞMA HAYATI

Geçtiğimiz ayın «Lokavtlar ayı» olarak anılmasına sebep olacak Bursa'daki 8 fabrikadaki lokavt kararı, kamuoyunu meşgul eden en önemli olaylarından biri oldu.

Bilindiği gibi, Metal-İş Sendikası toplu sözleşme görüşmelerinde uyuşmazlığa düştüğü TOFAŞ ve RENAULT Montaj Fabrikalarının da bulunduğu 8 işyerinde grev kararı almış, fakat bu fabrikalarda çalışan 5 bin 360 işçi de lokavt kararı alan işverenlerce kapı dışarı edilmişlerdi.

Alınan lokavt kararı «Kanunsuz» ve «İnsanlık dışı bir araç» olarak nitelendi. İşçiler, Murat Otomobillerinin yapıldığı TOFAŞ Fabrikaları önünde miting düzenledi. İşçilerin gövde gösterisinin yankıları devam ederken DİSK de dahil olmak üzere bütün sendikalar grevci işçileri destekleyeceklerini bildiriyorlardı. Hafta içinde yapılan görüşmelerde de bir anlaşma sağlanmadığı günlerde, Türk-İş yine üst perdeden tehdit yollu artistik söz bombardımanına geçti ve lokavtlar devam ederse genel greve gidileceğini bildirdi. Lokavt kararı alan işverenler «Lokavt kararı almaya mecbur olduklarını ve bu kararda direneceklerini» açıklarlarken, Bursa'da 30 bine yakın işçinin katıldığı büyük bir mitingte lokavt protesto edildi. Sermaye çevrelerinin ve onların destekleyicilerinin gösterdikleri toplu hareket karşısında çeşitli kuruluşlar bildiri yayımlayarak «Lokavt kararını insanlık suçu» olarak ilan ettiler. Sendika liderleri büyük sermayeye karşı mücadeleye, hatta uygulanması mümkün olmayan 24 saatlik «Genel grev» çağırısı bile yaptılar.

İlgililer Bursa'daki grev ve lokavt dolayısıyla devletin vergi kaybının 45 milyon civarında olduğunu belirtirken, İstanbul Sanayi Odası da 1972 yılı cirolarına göre en büyük 100 firmayı açıkladı. Sanayi Odasının listesine göre lokavt kararı alan TOFAŞ'ın yıllık net kârı 52 milyon liraydı. ve listede 5. sırada yer alıyordu. Bu gerçekler anlaşılırken en etkin görüş DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler'

den geldi. Türkler, Başbakan Naim Talu'ya geçtiği telgrafta şunları söylüyordu: «Yaygınlaşan lokavtlar ve lokavt kararları kamu vicdanını ciddi şekilde yaralamaktadır. Özellikle otomobil endüstrisinde uygulanan lokavtların altında hükümetten otomobil satış fiyatlarına 10 bin liralık bir zam sağlama amacı güdüldüğü inancı yaygındır. İktisaden zayıf durumda olan işçilere karşı aşırı kâr amacına yönelmiş lokavt uygulamaları karşısında sosyal tepkileri kadar, ekonomik etkileri de, sağlıklı bir toplum yapısına ulaşmak çabalarını baltalayan lokavtları önleyici ve otomobil fiyatlarına zam sağlama hesaplarına son verici kesin bir çıkılma yapmanızı saygılarımızla arzederiz.»

Nihayet, uyuşmazlığa arabulucu olarak tayin edilen Başbakan Yardımcısı Kemal Satır'ın katıldığı toplantılar sonunda Türk-İş, yelkenleri suya indirerek tavizler vere vere anlaşma sağlandı ve 27 ağustos günü, bir ay süren grev ve lokavt sona erdi. TOFAŞ, OYAK-RENAULT ve MAKO'da çalışan işçilerin saat ücretlerine ilk yıl 175, ikinci yıl için 170 kuruşluk zam, ikinci grupta yer alan diğer 5 fabrikadaki işçilerin saat ücretlerine iki yıl için sadece 140 kuruş gibi basit ücret zammı ile yetinildi. Sabah işbaşı yapan işçiler, daha sonra lokavt süresi içinde geçen günlerin ücretlerini alamayacaklarını öğreniyorlar ve Türk-İş'in tutumunu yeriyorlardı. Gerçekten de Halil Tunç, genel grev tehditleriyle tansiyonu yükselttikten sonra normalden de aşağı bir zamma razı olmuştu. İşçilerin, özellikle lokavta uğramış işçilerin oyuna sunulmadan kapı arkasında imzalanan grev sonrası sözleşmesiyle Türk-İş'in yapısı bir kez daha gözler önüne seriliyordu.

Geçen sayımızda «Grevler ve Lokavtlar Ayı Geliyor» demiştik. Gerçekten de ağustos ayı, işçi olayları açısından hayli hareketli geçti. İşçiler tarafından alınan grev kararları işçilere karşı bütünleşen işverenlerin lokavtlarıyla karşılık gördü. İşçilerin artan hayat pahalılığı yanında hiç kalan haklı zam talepleri, hızlı sermaye birikimini gerçekleştirmek için ellerinden geleni yapma azminde olan işverenler tarafından devamlı olarak reddedilince işçi

olayları arttı. Şimdi temeldeki bu ekonomik nedenler yüzünden birdenbire hızlanan işçi olaylarına kısaca bir bakalım:

- İzmir'deki Aliğa Rafinerisinde ücret konusunda doğan anlaşmazlık üzerine grev kararı alındı.
- Sekiz ay önce imzalanan toplu sözleşme hükümlerinden bazılarının uygulanmaması üzerine DSİ'ye aitt Silifke, Gaziantep, Kahramanmaraş, Yenice işyerlerinde alınan grev kararı, işverenin sözleşme maddelerinin aynen uygulanmasını kabul etmesi üzerine kaldırıldı.
- İzmit'in Gebze Bölgesinde kurulu Bayer Tarım İlaçları fabrikasında grev uygulamasına geçildi.
- Eskişehir Belediyesi işyerlerinde çalışan işçiler adına grev kararı alındı.
- Ankara'daki Hacettepe Üniversitesi Vakfına ait Tepe Mobilya Fabrikasında çalışan 400 işçi adına grev kararı verildi.
- Bakanlar Kurulu Türkiye Petrolleri A.Ş. işyerlerinde alınan grev kararını 2 ay daha ertelemedi.
- Yarımca Gübre Fabrikası ve Adana-İskenderun yolu üzerindeki Süper Fosfat Fabrikasında grev uygulamasına geçildi.
- Lüleburgaz Tuğla Kiremit Fabrikasında grev başladı.
- 54 işyerinde çalışan 15 bin tarım işçisi adına grev kararı alındı.
- Karamürsel'deki Eczacıbaşı Holding'e ait İpek Kağıt Habrikasında grev karar verildi.

LOKAVTLAR SUÇLANIYOR

Artan lokavt olayları üzerine bir demec veren CHP Genel Başkanı Ecevit «Hükümetin teşvik ölgüsüne varan kayıtsızlığı yüzünden lokavtların gitgide yaygınlaşması da işçilerin durumunu büsbütün ağırlaştırmaya başlamıştır. Dünyanın hiç bir yerinde lokavtın bu kadar yaygınlaşmasına ve kötüye kullanılmasına göz yumulamaz. Lokavta ancak çaresiz durumdaki işverenler başvurabilirler. Bursa'da topluca lokavt ilan eden şirketlerse, çaresiz durumda olmak şöyle dursun genellikle aşırı kâr sağlayan kuruluşlardır.» dedi. Öte yandan Millet Partisi Genel Başkanı Cemal Tural da lokavtlar konusunda «Bu bir nazlanmadır. İşveren malın üstüne düştüğünden daha fazlasını koyacaktır Bunun için lokavt nazlanmaktan ibarettir. İşçiye verdiğini daha çok çıkarmak içindir» dedi.

NEREDE KADIN HAKLARI?

Kadın işçilerinin sanayi işyerlerindeki gece postalarında çalıştırılma koşulları hakkındaki tüzük, Bakanlar Kurulunca onaylanarak yürürlüğe girdi. Buna göre, 18 yaşını doldurmuş kadın işçiler, beceriklilik, çabukluk ve dikkat isteyen, sürekli olan ve fazla enerji ve kuvvet harcanmasını gerektirmeyen işlerde, gece postalarında çalıştırılabilecekler. Ancak ağır ve tehlikeli işlerden olan top-
rağın pisirilmesi suretiyle imal olunan kiremit, tuğ-

la, ateş tuğlası, boru, pota, künk ve benzeri inşaat ve mimari malzeme, pilotluk, kaptanlık, şoförlük ve şu işlerde yardımcılık, makinistlik, arabacılık, frencilik, makasçılık, ve çöpçülük işlerinde kadın işçilerin gece postalarında çalıştırılmaları uygun görülmedi.

ŞİMDİ DE ASUTAY VERGİSİ

*Yol-İş Federasyonu Genel Sekreteri Rafet Altun, işçilerin fazla mesailerinin, ücretlerden ayrı ver-
gilendirilmesini öngören kanun değişikliğinden sonra yapılan işlemlerde ikramiyelerin de fazla mesai-
ler gibi değerlendirilerek, asgari yüzde 25 oranında vergilendirilmesi yoluna gidildiğini belirtti; ikra-
miyelerden alınan vergi nisbetinin eskisine göre birkaç misli arttığını açıkladı. Kanun teklifçisi AP.
İzmir Milletvekili Burhanettin Asutay'ı ağır bir dille eleştiren Altun, bu uygulamaya müsaade eden Talu hükümetinin bu tutumunu da kınadı.*

«BAĞIMSIZ SENDİKALAR KONSEYİ» ÖNEMLİ BİR BİLDİRİ YAYINLANDI

Bağımsız işçi sendikaları başkanları yaptıkları bir toplantıdan sonra yayınladıkları bildiride, sanayi dönemine girmekte olan Türkiye'de son lokavt hareketleriyle işveren kesiminin birlikte ve örgütlü olarak işçi kesimi karşısına dikildiğini bildirdiler. İşverenlerin bu planlı ve örgütlü çıkışı ve gide-
rek işçi haklarına saldırıları karşısında sendikaların da birbirine kenetlenmesi zorunda olduğunu önemle belirttiler. Petkim-İş, Teknik-İş, Tek Bank-İş, Sosyal-İş sendikalarının imzası ile yayınlanan açıklamada bağımsız sendikaların problemlerinin çözümünde birbirlerine yardımcı olmak amacıyla «Bağımsız Sendikalar Dayanışma Konseyi»nin kurulduğu da açıklandı. Konsey'in sözcülüğüne getirilen Mehmet Kılınç ise daha sonra yaptığı bir açıklamada Türk-İş'in politikasını «işçi sınıfına ihanet» olarak niteledi.

İŞÇİNİN «KİM» OLDUĞU SAPTANDI!

İşçi - Memur ayırımı konusunda yapılan çalışmalar sonunda hazırlanan kararname Çalışma Bakanlığı tarafından açıklandı. 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu ile bu kanunun 1327 sayılı kanunla değişik 4 maddesinin değiştirilmesine ilişkin kanun kuvvetindeki kararnamede işçilerin tanımı şöyle yapıldı. «İş kanunlarına göre işçi sayılanlar ile devlet veya diğer kamu tüzel kişilerin yürütülen hizmetlerde, yahut iktisadi devlet teşekkülleri ile müesseseleri ve iştiraklerinde veya özel kanunlarla kurulmuş kurum, müessese ve işyerlerinde, bedenli veya bedenli ve fikren çalışanlardan, bedeni çalışmaları fikri çalışmalarına galip olan kişilerdir.»

PARA YATIRACAKLARA KREDİ

Çalışma Bakanlığı Sosyal Sigortalar Kurumu Konut Kredisi Yönetmeliğinin 21. maddesinde yap-

tığı bir değişikliklikle, inşa edilecek konutun kredi ve esas değer üzerinden hesaplanacak bir giderin kura yatırılmaması halinde, konut kredisinin işletilmeyeceğini kararlaştırdı. Bir defaya mahsus olmak üzere alınacak olan bu meblağ, konutun krediye esas olan değeri üzerinden yüzde 1, sosyal güvenlik anlaşması yapılan ülkelerde çalışan sigortalılar için ise, yüzde 2 oranında tahakkuk ettirilecek.

KÂR DÜZENİNİN KÂRLARI

İstanbul Sanayi Odası'na her yıl hazırlanan, firmaların ciro, öz sermaye ve istihdam anketi bu yıl «kâr» faktörü de eklenerek yayınlandı. 1972 yılı cirolarına göre, Türkiye'nin en büyük 100 firması arasında en önde gelen firmalar Türkiye Demir-Çelik İşletmeleri, Ereğli Demir-Çelik İşletmesi, İpraz Petrol Rafinerisi, SEKA, bir süre önce lokavt uygulayan TOFAŞ'tır. Listenin ikinci sırasında olan ve ücret zammı taleplerinin kabul edilmemesi üzerine DİSK üyesi Maden-İş Sendikası'nın grev uygulamasına geçtiği Ereğli Demir-Çelik Fabrikalarının 1972 yılı net kârı ise 280 milyon 856 bin 959 liradır.

YENİ BİR TEKELLEŞME

Başbakan Naim Talu'nun başkanlığında özel sektörün de katıldığı bir toplantıda demir çelik ithalatının hızlandırılması ve arttırılması için mevzuatta bazı değişikliklerin yapılması ve bu arada Demir-Çelik Holdingi kurulması kararlaştırıldı.

ZAM ÜSTÜNE ZAM

Bundan 2 yıl önce zam gören Ereğli Demir-Çelik mamullerine tekrar yüzde 18 oranında zam yapıldı. Zam ton başına 900 lira ile 550 lira arasında değişiyor.

İŞVERENLERE YENİ OLANAKLAR

Resmi Gazete'de yayınlanan yeni bir tüzüğe göre, kamu ya da özel sektör işverenleri işçi isteklerini İş ve İşçi Bulma Kurumu'na bildirecekler ve işçi teminini kurum aracılığıyla sağlayacaklar. Bu arada özel kesim işverenleri işçi ihtiyaçlarını Kurum aracılığı dışında doğrudan doğruya da karşılayabilecekler.

SERMAYE GÜCÜ İŞÇİYE ÇULLANIYOR

Konya'da Seydişehir Alüminyum Sanayi'nin Mortaş Boksit İşletmesinde bir süre önce başlatılan ve mahkeme kararı ile durdurulan greve katılan 10 işçinin daha işine son verildi. Böylece işlerine son verilen işçi sayısı 134'e yükseldi. Bu arada 36 kişiyle birlikte mahkemeye sevk edilen Türkiye Maden ve Alüminyum Tesisleri İşçileri Sendikası

yetkililerinden 3'ü tutuklandıklarından 21 gün sonra tahliye edildiler.

İŞÇİLER SENDİKALARINI YALANLADI

Petrol - İş'in İzmit'teki Pet - Kim Tesislerinde aldığı grev kararı üzerine Pet-Kim işçileri arasında yapılan grev oylaması sonucunda işçiler greve «Hayır» dediler. 1939 işçiden 1657'sinin katıldığı oylamada 929 işçi greve «Hayır» 728 işçi ise «Evet» oyu kullandılar. 228 işçi ise grev oylamasına katılmadı. Petrol-İş yöneticileri ise oylamaya katılmayan işçilerin «Evet» oyu vermiş sayılacaklarını ileri sürdüler ve daha sonra oylamaya itiraz ederek oylamanın yenilenmesini istediler.

DÖVÜLEN SENDİKACI

Hava-İş Sendikası Genel Başkanı Erdoğan Balcı, dört sendikacı arkadaşı ile birlikte götürüldüğü Emniyet Müdürlüğünde başına çuval geçirilerek dövüldüğünü ileri sürdü. THY uçağındaki bir bomba ihbarı üzerine sendikaya gelen polisler tarafından arama yapıldığını ve daha sonra da götürüldükleri yerde dövüldüklerini belirten Balcı 16 saat hücrede kaldıktan sonra serbest bırakıldığını söyledi. Olay Başbakan'a aksettirildi. Herhangi bir sonuç alınmadı. Olayı üyesi olduğu üst kuruluş Türk-İş önemsemedi.

İNŞAATTA ÖLÜM KOL GEZİYOR

Adana'daki Sasa Sentetik Elyaf Fabrikası ek inşaat sahasında meydana gelen toprak çökmesi sonucunda 3 işçi feci şekilde ezilerek öldü, 6 işçi ağır yaralandı.

SINIRLI GREV YASAĞI DA KALDIRILDI

Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı, Ankara sınırları içindeki grev ve lokavt uygulaması yasaklarını «uygulamaya geçmeden önce Komutanlığa müracaat edilerek gerekli izin sağlandıktan sonra uygulamaya geçilebilmesi» şartıyla kaldırdı.

SIGORTA PRİMİ KİMLERDE KALİYOR?

Ankara Belediye Başkanı Ekrem Barlas'ın müteahhitlik ve benzeri işler yaptığı sırada yanında çalışanların sigorta primlerini ödemediği için SSK'nın biriken prim alacakları icra yoluyla tahsil edilmeye başlandı. İcra yoluyla her ay Barlas'ın maaşından 7 bin 500 lira kesiliyor.

YENİ BİR ORMAN İŞÇİ SENDİKASI

Genel nüfusu 4 milyonu aşan orman içi köylerde yaşayan ve ormancılıkla uğraşan işçilerin örgütlenmeleri amacıyla Merkezi Ankara'da olan yeni bir sendika kuruldu. «Türkiye Orman İşçileri

Sendikası» adı altında kurulan yeni sendikanın Genel Başkanlığına Hasan Bülbaşar getirildi.

İŞÇİLİK PAYI ÇOK DÜŞÜK

İşçilerin yüksek ücret artışı istedikleri gerekçeyle yaygın lokavt uygulamalarına sahne olan binek taşıt üretiminde ücret ödemelerinin, bir otomobilin toplam maliyeti içindeki payının yüzde 7 oranında olduğu açıklandı. Buna göre, otomobil yapımında çalışan işçiler her hangi bir toplu sözleşmeyle ücretlerini birdenbire iki misline çıkarsalar bile, ücretlerdeki bu yüzde yüzlük artışın toplam otomobil maliyetine etkisi ancak yüzde 7 çevresinde kalacak. Otomobil maliyeti ile ilgili olarak yapılan hesaplara göre, ortalama maliyeti 32 bin 984 lira olan bir binek taşıtı içindeki direk ve endirekt işçilik ödemelerinin toplamı sadece 2 bin 500 lira tutuyor ki bu miktar toplam maliyetin ancak yüzde 7'sini buluyor.

ŞU BOZUK DÜZEN

PARA DEĞERİNDE DÜŞME

Ticaret Bakanlığı Konjonktör ve Yayın Müdürlüğü'nün hazırladığı istatistiklerde Türk parasının satın alma gücünde düşmeler meydana geldiği ve 10 yılda değerinden yüzde 50'sini kaybettiği açıklandı. Buna göre 1963 yılının 1 lirası bugünün 50 kuruşuna denk geliyor.

NÜFUZ TİCARETİ PTT'YE DE SİÇRADI

Ankara PTT. Başmüdürlüğünde yapılan bir soruşturma birçok yolsuzluk olayını ortaya çıkardı. Verilen bilgiye göre, politik makamların «emir vermek» yoluyla sebep oldukları yolsuzlukların başında tercihlili telefon ticareti gelmekte. Çoğunluğu parlamentelerden oluşan bir takım kişilerin özellikle bakanlık kontenjanından ve başka kaynaklardan yüzde 60 indirim ayrıcalığı da tanınmış telefonları başkalarına satmak ya da kiralamak yoluyla yapılan yolsuzluklara AP senatörlerinin adının karıştığı belirtildi. Bu arada bazı kişilerin şehir içi konuşmalarını kaydeden kontörlerinin 1-3 yıl arasında durdurulmuş olduğunun ve bu abonelerin yılda kaç konuşma yaparlarsa yapsınlar sadece 500 lira ödediklerinin tespit edildiği ve bu işi yapanların sayısının hayli kabarık olduğu açıklandı.

TARİH HAZİNESİ «EVLERDE»

Mali Polisten yapılan bir açıklamada, Karaköy'de ihracatçılık yapan Turan Güler'in Pendik'teki villasında, Roma ve Bizans devrine ait 100 parçadan fazla tarihi eserin ele geçirildiği belirtildi. Yurt dışına kaçırılmak istendiği iddia edilen eserlerin sahibi ise kaçakçılık iddialarını reddetti ve kendisinin koleksiyon meraklısı olduğunu söyledi.

ERDEM DE GERÇEĞİ GÖREBİLDİ

Almanya'daki işçilerimizle ilgili bir açıklama yapan Çalışma Bakanı Ali Naili Erdem, Almanya'da tüm yabancı işçiler arasında en az aylık alanların Türk işçileri olduğunu ve bunun işçilerin büyük bir kısmının vasıfsız olmasından ileri geldiğini belirtti. Türk işçilerinin ortalama aylık ücretlerinin 900-1000 mark arasında değiştiğini belirten Erdem, bu arada Almanya'da 1200 Türk doktorunun çalıştığını söyledi.

İŞİK DA KISITLANACAK

Geçen yıl bütçesini 117 milyon lira açıklıkla kapatan İETT. Genel Müdürlüğü yetkililerinin, bu zararın kapatılması için çeşitli hizmetlerden alınan ücretlere zam yapılması isteminde bulunduğu açıklandı. Verilen bilgiye göre 5 işletmesinden sadece elektrikten kâr sağlayan İETT'nin bu açığı kapatmadığı takdirde bir çok işletmede işler daha da aksayacak ve kış aylarında İstanbul'da 40-50 bin kilovatluk bir elektrik kısmatına gidilecek.

BİR «AKŞAM YEMEĞİ» VARDI...

Yapılan araştırmalar, 5 kişilik bir ailenin, akşam yemeğinin son 30 yıl içinde İstanbul'da 26, İzmir'de 27 ve Ankara'da 25 misli pahalılaştığını ortaya çıkardı. İstatistiklere göre, 1940 yılında İstanbul'da 143, İzmir'de 126 ve Ankara'da 137 kuruş malolan 5 kişilik ailenin akşam yemeği 1972 yılında İstanbul'da 36.94, İzmir'de 33.80, Ankara'da ise 33.22 liraya malolmaktadır. Buna göre, gıda maddelerindeki artık dikkate alındığında, aylık kazancı net 1000 lira olan 5 kişilik bir aile, bu geliri ile ancak normal bir öğle veya akşam yemeği yiyebiliyor.

YUMURTA «LÜKS» OLDU

Yem fiyatlarının artması ve nakliye ücretleri-ne de zam gelmesi nedeniyle, yumurtanın perakende satış fiyatı son 25 gün içinde 60 kuruştan 95 kuruşa fırladı. 25 gün içinde 30 kuruş zam gören yumurta fiyatlarının birden bire artması üzerine bazı Tanzim Satış Mağazaları şimdilik yumurta satmaktan vazgeçtiler.

İMAMIN FENDİ, HAVVA'YI YENEMEDİ

Bafra'da bir camide din dersi verdiği 10 yaşındaki bir kızı «Seni Arabistan'a götürüp ulema yapacağım» diyerek kandıran 43 yaşındaki Ali Aslan isimli bir imam, Selimiye'de bir camide kaçırdığı kıza imam nikâhı yaparken yakalandı. Bu yıl ilköğretim üçüncü sınıfa gidecek olan küçük Havva polislerin geldiğini görünce «kurtarın beni bu adamdan» diyerek polislere kaçınca, olay ortaya çıktı.

Türk-İş yine taviz verdi

TAVİZ, YENİLGİYE GİYDİRİLEN SİHIRLI, ALDATICI BİR KILIFTIR

Yeni Halkçı Gazetesinde «Ücrette adaletsizlik sömürünün desteği» başlığı altında yayımlanan bir yorumda, Bursa'daki oto montaj fabrikalarındaki grev ve lokavt olayları eleştirildi. Türk - İş politikasının bir «kaba tehdit»ten öteye bir değer taşımadığı belirtilen yazı özetle şöyle: «Bursa'daki oto montaj ağırlıklarının üç haftayı aşan isyan hareketi. Türk-İş Genel Sekreteri Halil Tunç'un verdiği tavizle sonuçlanmıştır. Hükümet adına arabulucu atanan Kemal Satır'ın büyük bir zafer kazanıldığı havasını yaratmak istediği anlaşma, gerçekte Türkiye'deki sendikacılığın doğal niteliğini göstermektedir. İşçi haklarının alınmasını işveren yararına geciktiren sendikacılık düzeninin şampiyonu Türk-İş'in politikası bir «kaba tehdit»in ötesinde değer taşımamaktadır. Lokavtların ertelenmesi için karar verilmediği takdirde genel greve gideceklerini açıklayan Demirsoy-Tunç ikilisinin sermayeye ağırlık kazandıran sendikacılık anlayışları karşısında, alinteri, göz nuru ve el emeğinin korunmasının mümkün olmadığı bir daha ispatlanmıştır. Lokavtçı isyancıların hükümete meydan okuyan üç haftalık direnişleri süresince apaçık görülen gerçek şudur: Siyasi iktidar, güçlü sermayenin egemenliğini zedeleyecek hiçbir girişimde bulunma eğiliminde değildir. Basit grevleri «milli çıkarlar açısından sakıncalı» görerek erteleyen siyasi iktidar, devlete her gün üç buçuk milyon lira gelir vergisi kaybettiren Bursa lokavtına yeşil ışık tutmuştur. Ve siyasi iktidar, devletin milyonlarca lira kaybını görmezlikten gelerek lokavtçı isyan hareketini ulaşabileceği noktaya kadar serbest bırakmış-

tır... Emeğe karşı isyan bayrağının açıldığı Bursa'da işçilerin yüzde yetmişi ayda ortalama 800 lira almaktadır. Satır ve Tunç'un başarı olarak göstermek istedikleri anlaşmayla bu işçiler saat başına 140-175 kuruş arasında zam almışlardır. Yılda bir buçuk maaş olan ikramiye ise ikiye çıkarılmıştır. İki yıl geçerli olan anlaşmanın işçiye sağladığı çam sakızı değerindeki kazanç 1973 — 1974 döneminin hızlanacağı resmen açıklanan fiyat artışlarıyla eriyecek ve sifıra eşit olacaktır.. Emek gücü böyle kurulu düzensizliğin tutsağıdır.»

KÂRLAR KİMLERE GİDİYOR?

Yeni Ortam Gazetesinde «Kimin İçin Sanayileşiyoruz?» başlıklı yazısında Tektaş Ağaoğlu, Devlet Planlama Dairesinin raporundaki rakamlara dayanarak otomotiv sanayiindeki kâr oranlarını inceledi. Buna göre; Türkiye'de imal edilen bir otomobilin toplam maliyetinin 33 bin lira, buna karşılık dışarıdan gümrüksüz olarak ithal edilen aynı model bir araba ortalama 20 bin lira. Yazar bu rakamın içinde yabancı otomobil yapımcılarının kârının da bulunduğunu belirttikten sonra ekliyor: «Bugün piyasada satılan otomobilleri çıkaran otomotiv sanayii 2 kuruluşun elinde: TOFAŞ ve OYAK-RENAULT. TOFAŞ şirketinde hiseler şöyle dağılıyor: FIAT: %41.5, Makine Kimya Endüstrisi: %25, Koç Holding: % 22.5, Türkiye İş Bankası: %10, Ege Petrol: %1. OYAK — RENAULT'da ise şöyle: REGIE RENAULT: %44, OYAK: %43, Yapı ve Kredi Bankası: % 13. Yani her iki kuruluşta da en çok hisse yabancı şirketlerin elinde. Öyle olduğuna göre, araba başına 17 bin lira kârın da en büyüğünü onlar alıyor demektir.

Daha sonra sadece TOFAŞ'ın günde 80 araba imal ettiğini belirten yazar bu üretimden TOFAŞ şirketinin günde 1 milyon 360 bin lira kâr ettiğini, ortaya koyuyor ve şöyle devam ediyor: «Bu rakamlar sadece bir tek sanayi dalında, bir tek sanayi şirketinin bir günlük üretimine ait rakamlar. Siz bunları bütün yurttaki diğer sanayi dallarına teşmil edin; parababalarının ve politikacıların yabancı sermayeyi 'ürkütmemek' konusundaki hassasiyetlerini hatırlayın.. sanayicilerle işadamları ve parababalarının niçin her gün sanayileşmemiz için 'Teşvik! Teşvik!' diye boğazlarını yırttıklarını anlarsınız. Niçin hayat pahalılığı gerçek ücretlerin fersah fersah ilerisinde başını almış giderken, işçi ücretlerinin aşırı yüksekliğinden ciğerleri parçalanırcasına yakınıp toplu sözleşmeler yolunu toplu lokavtla tıkamaya kalktıklarını anlarsınız. Yani kimin için ve ne uğruna sanayileştikimiz anlarsınız».

SAKAT UYGULAMA ÇARPIK SONUÇLAR GETİRİR

Yeni Ortam Gazetesinde «Lokavt Bir Hak mıdır?» başlıklı bir yazısı yayımlanan Gürsel Erhan, grevin, işçi sınıfının en güçlü tek silâhı olduğunu belirttiği yazısında, ülke yönetimini kontrolleri altında tutan sermaye sınıfının kullandığı lokavt hakkının hiç bir zaman işçilerin grev hakkıyla kıyas edilmemesi gerektiğini belirtti. Hak ve çıkarlarını korumak amacıyla grev yapan işçilerin üretimi geçici olarak durdurmasının işverenleri açlığa ve sefaletle mahkûm etmediğini buna karşılık lokavt kararı alan bir işverenin işçileri çoluk çocuğuyla sefaletle ittiğini belirten yazar, lokavtın gerçek nedeninin işçi ücretlerini düşük seviyede tutmak olduğunu belirttikten sonra şöyle devam ediyor. «Türk-İş'e bağlı hemen bütün sendikaların sözleşmeleri işkolu seviyesinde yapılmaktadır. Birden fazla işyerini kapsayan bu toplu iş

sözleşmelerinin zararını da en fazla Türk-İş'e bağlı işçiler çekmektedir. Son olarak Bursa'da uygulanan lokavtla Kazlıçeşme deri işçilerine uygulanan lokavt hep bu sakat uygulama sonucunda ortaya çıkmıştır. Türkiye'de sosyal pratiğin ortaya çıkardığı gerçek; sözleşmelerin «işkolu» esasına göre değil, işyeri esasına göre yürütülmesidir.»

İŞ KAZALARI ÇOK FAZLA

Milliyet Gazetesinde «Türkiye'de iş kazalarını önlemek için...» başlıklı yazısında Dr. İsmail Topuzoğlu, Türkiye'deki iş kazalarının her yıl 600 milyon liralık ekonomik kayıba sebep olduğunu belirtti. Ayrıca işçi sendikalarının iş güvenliği konularını daha ısrarlı bir şekilde ele almalarını gerektiğine işaret etti. İş kazası konusunun sanayileşmeyle daha belirgin olarak ortaya çıktığını açıklayan yazar iş kazalarından korunmayla ilgili temel ilkeleri şöyle sıraladı : 1 — Makine-Ortam unsurlarına yönelen tedbirler. 2 — Üretimdeki işyerlerindeki görevlilere yönelen tedbirler. Bunları da şu şekilde sıraladı: «1 — İş kazaları sanayileşme ile daha belirgin bir biçimde ortaya çıkan bir sorundur. Belli bir işyerinde ya da ülkede, iş kazaları 'sıklık, ağırlık hızları' gibi birimlerle ölçülür, değerlendirilir. Son elli yılda iş kazalarının korunma ile azaltılabileceği saptanmıştır. 2 — İş kazalarında insan acıları yanı sıra, ülkeler için milyarlarca TL. tutarında kayıplar söz konusudur. 3 — Türkiye'deki iş kazaları sıklık ve ağırlık hızlarının ileri endüstri ülkelerine göre 2-5 kere yüksek olduğu anlaşılmıştır. 4 — Türkiye'de iş kazalarından korunma tedbirlerini geliştirme zorunluğu vardır. Bu amaçla özellikle işveren ve işçi kuruluşlarının konuya titizlikle eğilmelerinde yarar görülmektedir. Devletin iş güvenliği ile ilgili kuruluşlarına yeni güç kazandırılması, bunlara yeni olanaklar yaratılması gereklidir.»

Bu dergimizi muntazaman izlemek istiyorsanız, okumalarını arzuladığınız yakın arkadaşlarınızın ve sizin ev ya da iş adreslerinizi bize bildirin, sizlere her sayısını posta ile göndereyim.

DİSK Dergisi
Uluğ Han 64/4
Barbaros Bulvarı
Beşiktaş - İstanbul

DISK'in Türk-İş'le birleşmesi asla söz konusu değildir

Geçtiğimiz ayın son günlerinde Türk-İş I. Bölge Temsilcisi Ziya Hepbir tarafından basına yapılan bir açıklamada «Türk-İş ve DISK'in birleşmesi gerektiği» görüşü savunuluyordu. Demeçte DISK'in Türk-İş'le birleşmesi için daha önce yapıldığı iddia edilen görüşmelerin sonuç vermeme- si üzerine yeni girişimlerin beklendiği belirtilmiş- ti. Basında çıkan bu haberler üzerine Yeni Ortam Gazetesinin sorularına cevap veren DISK Genel Başkan Vekili Hilmi Güner konuyla ilgili görüşle- rini şöyle bildiriyordu:

«DISK bugüne kadar birleşme ile ilgili hiç bir resmi veya gayri resmî temasta bulunmamış- tır. İddialar tamamen hayal mahsulüdür. DISK'in ilkeleri vardır. Bu ilkeler tüzüğümüzde yer almış- tır, bugüne kadarki faaliyetlerimizde de defalarca açıklanmıştır. Biz bu ilkeleri benimseyerek DISK ile birleşmek isteyen, DISK'e katılmak isteyen her kuruluşa kucağımızı açarız. Tekrar belirte- lim, DISK'in ilkeleri içinde olmak kesin şartıyla DISK her zaman ve her yerde işçilerin birliğini, güçlü örgütlerin daha da güçlü hale gelmesini savunmuştur. Savunacaktır da. Konu bizim açı- mızdan bu kadar net ve kesindir.»

DISK çevrelerinde bir «aldatmaca» olarak nitelenen söz konusu demeç üzerine DISK Genel Sekreteri Kemal Sülker aşağıdaki demeci vere- rek DISK'in Türk-İş'le birleşmesinin söz konusu olmadığını kamuoyuna bildirdi:

DISK'IN TÜRK-İŞ'LE BİRLEŞMESİ ASLA SÖZ KONUSU DEĞİLDİR

«DISK, Türk-İş'in son derece hatalı ve işçi zararına olan yönetimi nedeniyle kurulmuş, işçi- leri aldatılmaktan ve işçi haklarını satılmaktan

kurtarmak yolunu seçmiş bir işçi konfederasyo- nudur. Geçen altı yıllık süre DISK'in ne kadar gerçekçi ve işçi çıkarına uygun bir ilkeler toplu- luğunun temsilcisi olduğunu ve işçi sınıfının hak- larını koruduğunu örneklerle ortaya koymuştur. Türk-İş ise hatalı tutumunda ısrar etmiş ve bu ne- denle de kendi yapısı içinde DISK ilkelerinden ve eleştirilerinden esinlenen yeni ve güçlü bir mu- halefetin doğup gelişmesine yol açmıştır. Bu da göstermiştir ki bugünkü Türk-İş yöneticileri, DISK'in kurulmasına sebep olan hatalarına sım- sı- kı sarılmış, ancak DISK'in savunduğu bazı ilke- leri de benimsemezlik edememişlerdir. Son lo- kavtlar üzerine lokavtı suçlayan demeçler verme- leri bunun en yakın örneğidir.

Tekrar edelim: DISK, hiç bir vakit Türk-İş'le birleşmeyi düşünmemiştir. Bu konuda hiç bir gi- rişimi olmamıştır ve olamaz. Ancak işçi sınıfının çıkarları gerektirirse belli ve somut konularda iş- çi haklarına tecavüz edenlere veya işçi hakları- nı kısıtlamaya çalışanlara karşı bir mücadelede yer alır. Bunu yapması işçi davalarına olan yürek ten inancı ve işçi sınıfına olan derin saygısı ge- reğidir.

Bugünkü görünümüyle Türk-İş, DISK'in ku- rulduğu tarihteki aynı hatalı tutum içindedir:

1 — Türk-İş, Anatüzüğünde yazılı ilkeleri ve kongrelerinde alınan kararları uygulama gücünü yitirmiştir.

2 — Türk-İş işçilerin güçlü işkolları sendika- larında toplanmasına karşı çıkmış işçileri güçsüz sendikalara dağılmaya itelemiştir.

3 — Türk-İş Anatüzüğündeki hükümleri sav-

saklamış, kabul ettiği 24 ilkesinin hayata geçirilmesine asla çalışmamıştır.

4 — Türk İş iktidara hangi parti gelmişse onun paralelinde bir yol izlemiş, eyyamcı bir politikanın zebunu olmuştur.

5 — Türk İş, toplum gerçeklerine aykırı düşen Partilerüstü dediğı politika izlemiştir. Böylece de işçi haklarının sağlanması ve işçilerin devlet yönetiminde söz ve karar sahibi olma yolunu tıkamaya yaramıştır.

6 — Türk İş birbirleriyle çelişen ve birbirleriyle sahte dostluklar kuran bir çıkarıcı yönetici kadrosunun elinde samimiyetsiz bir tutum içindedir.

7 — Türk İş yabancı bir devletin yardımlarıyla ayakta durabilen bir kuruluş durumuna düşmüştür.

8 — Türk İş, uzun bir süre kendi bütçesiyle ve kendi aidat geliri ile memurlarının aylıklarını veremez bir lüks ve sefahat hayatının dalgaları arasına düşmüştür.

9 — Türk İş yurt gerçekleriyle ve Türkiye koşullarına aykırı bir işçi eğitim politikası izlemiş, böylece gayri millî bir yolun yolcusu olmuştur.

10 — Türk İş tam bağımsız, kişiliğı olan onurlu bir politika izlemesini isteyenlere daima karşı çıkmıştır.

11 — Türk İş işçileri uyutucu ve işçi haklarının alınmasını güçleştirici bir oyalama politkasının temsilcisi olmuştur.

12 — Türk İş bütün haklı grevlere karşı çıkmış, haksız lokavtları işçi ve işçi sendikasının çıkarına aykırı anlaşmalarla sona erdirmiştir.

13 — Türk İş kanunları işçiler aleyhine yorumlamış, kanunsuz işler peşine düşmüştür.

Ve böylece Türk İş işçilerden çok sermaye sahiplerinin ve çıkarıcı çevrelerin işine gelen, onlarla bütünleşen bir kliğin elinde her geçen gün bu çarpıklığı daha iyi görülen bir örgüt olarak kalmıştır. Bu nedenlerle DISK'in Türk İş'le birleşmesi düşünülemez. DISK işçilerin ortak çıkarlarını savunan ve haklarını genişletmeyi amaçlayan bir örgüt olarak bağımsızlığını ve onurlu kişiliğini korumayı ve sürdürmeyi amaç edinmiştir.

DISK'in Türk İş'le birleşeceği yolundaki ha-

berler ve söylentiler, Bursa'daki lokavt ve grevin çözümlenmesinde Türk İş'in işlediğı sayısız hataları ört bas etmek, bu beceriksiz ve başarısız tutumun anlaşılmasını önlemek ve dikkatleri o noktadan çevirmek için ortaya atılmış sahte bir konudur. Ciddiyetten uzaktır. İyi niyetli kişileri aldatmaya ve geniş işçi kitlelerinin DISK'e ve üye sendikalara gösterdikleri içtenlikle dolu bağlılığı sarsmaya yönelmiş bir girişimdir. DISK, hak bildiğı doğru yolda var gücüyle devam edecektir. Türk İş, DISK bütünlüğünü asla sarsamaz!»

BASIN-İŞ'TEN

● **ANKARA'DA GREV** — Basın-İş Sendikası Ankara'daki Türk Tarih Kurumu, T.C. Ziraat Bankası Basımevi ile Bilgi, Güven ve Baylan Matbaalarında greve başladı. Şimdiye kadar Basın-İş kolunda uygulanan grevlerin «En büyüğü» niteliğini taşıyan bu greve 530 kişi katılıyor. Bu arada Türk Tarih Kurumu Basımevinde seçim pusulalarının basımı dolayısıyla greve katılamayan işçiler de seçim pusulalarının basım işinin bitmesi üzerine greve katılmaya başladılar. Grevci basın işçilerinin büyük bir olgunlukla ve kararlılıkla sürdürdükleri grev, aynı işkolundaki diğer işyerlerinde de etkisini göstermeye başladı. Şimdiye kadar Türk İş üyesi sendikaya bağlı olan işçiler, işçiden yana uğraşlarının gerçek niteliğini anlayınca DISK üyesi Basın-İş Sendikasına toplu halde katılmaya başladılar.

● **YENİ ASIR VE BE-KA'DA SÖZLEŞME** — Basın-İş Sendikası bir süredir toplu sözleşme görüşmelerini sürdürdüğü İzmirdeki Yeni Asır Gazetesi ve İstanbul'daki Be-Ka Basımevi işvereni ile toplu sözleşme imzaladı.

● **KESETAP'DA UYUŞMAZLIK** — Basın-İş'in Kasımpaşa'daki Kesetap işyerlerinde sürdürdüğü toplu sözleşme görüşmeleri uyuşmazlıkla sonuçlandı.

● **MASTAŞ'DA LOKAVT** — Basın-İş Sendikası'nın grev kararı aldığı Kartal'daki MASTAŞ A.Ş.'de işveren lokavt ilân etti. İşverenin kanunsuz lokavt kararı üzerine Basın-İş Kartal İş Mahkemesine dava açtı. Sendika lokavt uygulanan işçilerin paralarını ödemeye devam ediyor.

Ankara'da grev yapan Basın - İş üyesi işçiler toplu halde görülüyor.

GIDA-İŞ'TEN

- **COCA-COLA'DA SÖZLEŞME** — Gıda-İş Sendikası'nın grev kararı aldığı İstanbul Meşrubat Sanayii A.Ş. (IMS); Coca-Cola-Elvan işyerinde toplu sözleşme imzalandı. Imzalanan sözleşmeyle işçilerin ücretlerine birinci yıl 10 lira ücret zammı ile günde 80 kuruş ile 720 kuruş arasında kıdem zammı, ikinci yıl için 10 lira ücret zammı ve bir maaş olan ikramiyenin iki maaşa çıkarılması ile iş güvenliği konusunda temel haklar sağlandı.
- **SÜT ENDÜSTRİSİ'NDE ANLAŞMA** — Gıda - İş Sendikası'nın üç aydır toplu sözleşme görüşmelerine devam ettiği İzmir'deki Süt Endüstrisi Kurumu (SEK) İzmir Süt ve Mamulleri Fabrikası Müdürlüğünde toplu sözleşme imzalandı. Imzalanan sözleşmeyle bu işyerinde 1964 yılından 1973 yılına kadar diğer sendikaların almış olduğu zam miktarının iki katı oranında zam ve yılda 2 maaş tutarında ikramiye ve çeşitli sosyal haklar elde edildi.

- **TURGUTLU'DA GREV KARARI** — Gıda-İş Sendikası Turgutlu Şubesine bağlı 20 ekmek fırını işyerlerinde sürdürdüğü toplu sözleşme görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanması üzerine 20 işyeri için grev kararı aldı.
- **BOSSTAY'DA UYUŞMAZLIK** — Gıda-İş Sendikası'nın Büyükdere'deki Bosstay Tarımsal Ürünleri Değerlendirme Limited Şirketi işvereni ile sürdürülen toplu sözleşme görüşmeleri uyuşmazlıkla sonuçlandı.

HÜR CAM-İŞ'TEN

- **4 İŞYERİNDE GREV KARARI** — Hür Cam-İş Sendikası 1 Mayıs 1973 tarihinden bu yana toplu sözleşme görüşmelerini sürdürdüğü Çayırova Cam Sanayii, Çayırova Cam Elyaf, Topkapı Şişe Sanayii ve Topkapı Teknik Cam Sanayii işyerlerinde 22 Eylül'de grev kararı aldı. İşveren temsilcileriyle ücret konusundan başka süre ve kademeli zam konusunda da anlaşamayan Sendikanın grev kararı aldığı işyerlerinde 2500 işçi çalışıyor.
- **BAŞKAN DEĞİŞİKLİĞİ** — Hür Cam-İş Sen-

drkası Genel Başkanı Cevat Kilecioğlu'nun rahatsızlığı dolayısıyla başkanlıktan ayrılması üzerine Genel Başkanlığa 2. Başkan Cevat İyigün getirildi. Genel Sekreter Ali Şahin ise görevine devam ediyor.

KERAMİK-İŞ'TEN

- **ETİ TUĞLA'DA SÖZLEŞME** — Keramik-İş Sendikasının bir süredir toplu sözleşme görüşmelerini sürdürdüğü Orhangazi'deki Eti Tuğla Fabrikası işvereni ile 3 yıl süreli bir toplu sözleşme imzalandı. İmzalanan toplu sözleşmeyle işçilerin ücretlerine birinci, ikinci ve üçüncü yıllar için günde 10'ar lira zam sağlandı. Bundan başka Birinci yıl için 15, ikinci yıl için 30, üçüncü yıl için de 45 günlük tutarında ikramiye verilmesi kararlaştırıldı.
- **İZMİR'DE ÖRGÜTLENME** — Keramik-İş Sendikasının İzmir ve çevresinde sürdürdüğü örgütlenme çalışmaları devam ediyor. Örgütlenme çalışmaları sırasında birçok işyeri Keramik-İş'e katıldı.

KİMYA-İŞ'TEN

- **HABAŞ'TA SÖZLEŞME** — Kimya-İş ile Habaş Sınai ve Tıbbi Gazlar İstihsal Endüstrisi A.Ş. arasında bir süredir devam eden toplu sözleşme görüşmeleri sona erdi. 1.5.1973 tarihinden itibaren yürürlüğe giren sözleşmeyle Habaş'a ait Topkapı ve Kartal'daki işyerlerinde çalışan işçilerin saat ücretlerine birinci yıl 160, ikinci yıl 165, üçüncü yıl için 175 kuruş zam yapıldı. Ayrıca her iki işyerinde de bir yıllık kıdemini dolduran sendika üyesi işçilere bu yıla mahsus olmak üzere saat ücretlerine 5 kuruş kıdem zammı sağlandı. Kıdem tazminatlarına esas olan sürenin 35 güne çıkarıldığı sözleşmeyle bunlardan başka birinci ve ikinci yıllar 2 maaş, üçüncü yıl ise 2,5 maaş tutarında ikramiye verilmesi gibi sosyal haklar da elde edildi.
- **SANTAFARMA'DA SÖZLEŞME** — Kimya-İş Sendikası bir süredir toplu sözleşme görüşmelerini sürdürdüğü Edirnekapı'daki Santafarma İlaç Fabrikası işvereni ile başarılı bir toplu sözleşme daha imzaladı. 1 Mayıs 1973 tarihinden 30 Nisan 1976 tarihine kadar üç yıl

süreyle yürürlükte kalacak toplu sözleşmeyle işçilerin saat ücretlerine birinci, ikinci ve üçüncü yıllar için 150'şer kuruştan toplam 450 kuruş zam alındı. Bu arada birinci ve ikinci yıllar için 2 maaş, üçüncü yıl ise 2,5 maaş tutarında ikramiye verilmesi ve normal kıdem tazminatının 35 güne çıkarılması gibi çeşitli sosyal haklar sağlandı.

LASTİK-İŞ'TEN

- **ÇİZMECİ KAUKUK'TA SÖZLEŞME** — Lastik - İş Sendikası ile Topkapı'daki Çizmeci Kauçuk Fabrikası işvereni arasında sürdürülen toplu sözleşme görüşmeleri anlaşmayla sonuçlandı. İmzalanan toplu sözleşmeyle bu işyerinde çalışan işçilerin ücretlerine iki yıl için 20 lira zam ve yılda 1,5 maaş tutarında ikramiye ile 7.5 liralık yemek gibi çeşitli sosyal haklar sağlandı.
- **İZMİR'DE ŞUBE KONGRESİ** — Lastik-İş Sendikasının İzmir Şube Kongresi 23 Eylül 1973 günü yapıldı. Yapılan seçimler sonunda Şube Başkanlığına Kenan Akman getirildi. Şube Yönetim Kurulu üyeliklerine de Fikri Tanta, Durmuş Ali Yalnız, Osman Özdemir, Talat Öz, Hüseyin Çakmak, Zekeriya Kara, Ali Alp, ve Ramazan Tanı getirildiler.
- **YENİ GÖRÜŞMELER** — Lastik-İş Sendikası'nın toplu sözleşme görüşmelerine başladığı işyerleri şunlardır: Pimaş, Derby Lastik, Derby Plastik, Balina Lastik ve Güneş Lastik Fabrikası.
- **GİSLAVET'TE YENİ OYUNLAR** — Gislavet Lastik Fabrikasında çalışan işçilerden son olarak 335 işçi daha Kauçuk-İş Sendikası'ndan istifa ederek Lastik-İş Sendikasına geçtiler. İşçilerin kesin olarak toplu sözleşmede kendilerini DISK üyesi Lastik-İş'in temsil etmelerini istemelerine rağmen işveren Kauçuk-İş Sendikasıyla işbirliği ederek Lastik - İş'in Gislavet'te yetki almasını önlemek için her türlü yola başvuruyor. İşverenin fabrikadan daha önce ayrılmış bulunan 500 işçiyi de fabrikada çalışır gibi göstermek istemesi üzerine Lastik-İş yapılan sahteciliği Bölge Çalışma Müdürlüğüne bildirdi. Sendika yetkilileri olayla asıl üzücü yanın, işverenin yapılan olayda asıl üzücü yanın, işverenin yapılan sahteciliğe Çalışma Bakanlığını da alet et-

MADEN-İŞ'TEN

- **EREĞLİ'DE GREV** — DISK üyesi Maden-İş Sendikası 2 mayıstan bu yana devam eden toplu sözleşme görüşmelerinde uyuşmazlığa düştüğü Ereğli Demir Çelik Fabrikalarında, 1 Eylül'de greve başladı. 5 bine yakın işçinin çalıştığı işyerinde yapılan grev oylaması

sonucunda alınan grev kararı ilân edildiği sıralarda Ereğli Demir Çelik işvereni sendikasının grev kararından önce aldıkları Lokavt kararını açıkladı. Maliyet raporlarındaki bilgilere göre, 1972 yılında üretimi yüzde 345, cirosu ise yüzde 50 oranında artan buna karşılık yüzde 196'lık bir kâr artışı görülen Ereğli Demir Çelik Fabrikasındaki ihtilâfa düşülen maddeler aşağıda görülmektedir.

K O N U	SENDIKANIN SON TEKLİFİ	İŞVERENİN SON VERDİĞİ
1 — İŞ DEĞİŞİKLİĞİ :	60 güne kadar üst dereceli işte çalışan üye, çalıştığı her günün ücret farkını prim olarak alır. 60 günden sonraki çalışmalarda otomatikman, çalıştığı üst dereceli işe tayin edilmiş sayılır.	60 güne kadar üst dereceli işte çalışan üyeye 30 günden sonraki ücret farkı ödenir. 60 günden fazla çalışmada otomatikman o işe tayin edilmiş olur.
2 — ASGARI ÜCRET :	İşyerinde çalışan bütün üyelerin asgari ücreti 561 kuruştan aşağı olmamak üzere iş değerlendirmesi gereği ücret skalasının ilk derecesidir.	İş değerlendirmesi sistemine göre, işe alınacak işçilerin asgari ücreti 561 kr. Süresi belli hizmet akdi ile çalışan işçilerin asgari ücreti ise 400 kuruştur.
3 — ÜCRET ZAMLARI :	1. Yıl : 19/4/1973 tarihinden geçerli olmak üzere saatte brüt 200 kr. zam yapılır. 2. Yıl : 19/4/1974 tarihinde işyerinde çalışan üyelerin saat ücretlerine brüt 200 kr. zam yapılır.	1. Yıl : 19/4/1973 tarihinden geçerli olmak üzere saatte brüt 175 kr. zam yapılır. 2. Yıl : 19/4/1974 tarihinde çalışan üyelerin saat ücretlerine saatte brüt % 15 zam yapılır.
4 — İŞLETME TAZMINATI :	İşyeri maaşlı personeline uygulandığı gibi, bütün üyelere yılda 72 günlük işletme tazminatı ödenir.	Eski uygulamada olduğu gibi 30 günlüktür.
5 — VARDIYA ZAMMI :	Vardiyalı çalışan üyelere, gece çalışmaları karşılığı olarak maktuen ayda 50.- TL. vardiya zammı verilir.	

Haklı isteklerini kabul ettirmek için greve giden Ereğli işçilerinin «olgun» grevi tüm Ereğli halkı tarafından desteklenirken, diğer işçi kuruluşları da Maden-İş'in grevini desteklediklerini bildirdiler. Bu arada DISK üyesi Basın-İş Sendikasının Anakara'daki grevi-

ne katılan işçilerden bir grup Ereğli'de grev yapan işçileri ziyaret edip grevlerini sonuna kadar destekleyeceklerini bildirdiler.

- **BUFER'DE GREV BİTTİ** — Maden - İş Sendikasının Bufer Elektrik Sanayii A.Ş. işyerinde 18 marttan bu yana devam eden grevi taraf-

ların anlaşması üzerine bitti. İmzalanan 3 yıllık toplu sözleşmeyle fabrikada çalışan işçilerin saat ücretlerine birinci yıl için 150, ikinci yıl için 160, üçüncü yıl için 170 kuruş tutarında zam yapılması sağlandı. Toplu sözleşmeyle bundan başka yılda iki maaş ikramiye, saatte 75 kuruş gece zammı, 750 liralık yakacak parası gibi çeşitli haklar elde edildi.

- **ESTAŞ'TA SÖZLEŞME** — Maden - İş Sendikasının Estaş Ev Cihazları Sanayi ve Ticaret A.Ş. işvereni ile 4.6.1973'den bu yana devam eden toplu sözleşme görüşmeleri sonunda iki yıllık bir toplu sözleşme imzalandı. Sözleşmeyle işçilerin saat ücretlerine birinci ve ikinci yıllar için 175'er kuruştan toplam 350 kuruş ücret zammı, her işçiye yılda 480 saatlik ücreti tutarında ikramiye verilmesi ve evlenme için 750, doğum için 500 lira verilmesi gibi çeşitli sosyal haklar sağlandı.
- **ŞENKAYA GREVİ BİTTİ** — Maden-İş Sendikasının İzmir'deki Şenkaya Çelik Döküm ve Yedek Parça Fabrikasında 4 haziran 1973 tarihinde başlatılan grev 17 eylül 1973 günü imzalanan toplu sözleşme üzerine bitti. İmzalanan sözleşmeyle Şenkaya işçilerinin birinci ve ikinci yıl yevmiyelerine 10'ar liralık zam yapılması ve yılda 2 maaş ikramiye ile yakacak, tahsil gibi çeşitli sosyal haklar sağlandı.

TURİZM-İŞ'TEN

- **KOOPERATİF ÇALIŞMALARI** — Turizm-İş Sendikasının Altunizade semtindeki 10 bin metrekaRELİK arsası üzerine ilk olarak 136 dairelik mesken yapımı ile ilgili ön çalışmalar bitti. Turizm-İş Sendikası yetkilileri mesken inşaatının temel atma çalışmalarının yakında başlayacağını bildirdiler.
- **İLYAS'DA GREV BİTTİ** — Turizm-İş Sendikasının İlyas Lokantalarında uyguladıkları grev bitti. İmzalanan toplu sözleşmeyle işçilere iş güvenliği konusunda temel haklar sağlandı. Çalışma saatlerinin düzene bağlanması vardiya sisteminin uygulanması ve yüzde defterlerinin denetim altında düzenli olarak tutulmasıyla ilgili hükümler işçiler arasında memnurluk yarattı.
- **ANKARA'DA ŞUBE AÇILDI** — Turizm - İş Sendikası örgütlenme çalışmalarının yoğunlaştığı Ankara'da şube açtı. Ankara'daki Stad Oteli, Gar Lokantası, Terminal ve Roma Otellerinde örgütlenme çalışmaları başarıyla devam eden Turizm-İş Sendikasının DISK üyesi olarak bu işkolunda ilk şubeyi açması gerçek sendikalarında örgütlenmek isteyen işçiler arasında memnurluk yarattı. Turizm - İş Sendikasının Ankara Şubesinin adresi şöyledir: Karanfil Sokak, Menekşe Apartmanı 14/11 Kızılay/ANKARA.

DISK «CHP'ye oy verelim» diyor

İşçilerin, genellikle tüm çalışanların tek umudu olan Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu - DISK, bağımsız bir örgüttür. Bu güne dek olduğu gibi bundan böyle de bağımsızlığını bilinçle ve titizlikle korur ve korumakta azimlidir.

DISK, demokrasiye ve özgürlüklere yürekten bağlıdır. Onun için Anayasa ve onun temel ilkelerini içtenlikle savunur ve bunu asli görevinin gereği sayar.

DISK her türlü diktaya ve dikta eğilimlerine karşıdır. İnsanların, tüm kural ve kurumları ile işleyen bir demokraside, özgürlüklerine ve insanca yaşama haklarına kavuşabildiği zaman mutlu olabileceklerine inanır.

Onun için Anayasanın bütün ilkeleri ile uygulanmasını ve hayata geçirilmesini ister.

Onun için Anayasaya aykırı, özgürlükleri kısıtlayan veya yok eden anlayışa karşıdır ve bu tür anlayışın ürünü Yasaların kaldırılmasını ister.

Onun için DISK, sendika içi demokraside sendika seçme hakkını sendika özgürlüğü olarak görür, bu hakkın işçiler tarafından oy kullanmak suretiyle yerine getirilmesi demek olan referandumu ister. Ve sendika içi demokrasinin gereği olarak da işçinin yaşama ve çalışma koşulları ile ilgili her konuda söz ve karar sahibi olması ilkesini uygular.

Onun için, bu ilkeden hareketle DISK, işçilerin köylülerin, esnafın, memurların ve tüm dar gelirli halkımızın devlet yönetiminde de söz ve karar sahibi olmasını ister. DISK, bu ilkelerin gereği olarak her seçim öncesi, seçimlere katılan siyasî partileri, parlamento içi ve dışı eylemlerini, programlarını, o seçim bildirgelerini yetkili yöneticileri ile birlikte eleştirir; işçi sınıfı ve dar

gelirli halkımızın çıkarları açısından en yararlı olanına oy verilmesine çağrıda bulunur.

Bu amaçla DISK Yönetim Kurulu 8.Eylül.1973 ve 12.Eylül.1973 günleri toplanmış, DISK'in bu temel ilkeleri açısından yaptığı eleştiri sonucunda bu seçimlerde CHP'ye oy verme çağrısında bulunmayı kararlaştırmıştır.

NEDEN CHP

— Çünkü, özellikle 12 Mart sonrası dönemde, parlamento içinde ve dışında demokrasinin, tüm özgürlüklerin ve işçi haklarının savunmasını yapmış, bunlara karşı tüm girişlere karşı çıkmış ve mücadele etmiştir.

— Anayasa ve demokratik hayata aykırı düşen yasaların iptali için Anayasa Mahkemesine baş vurma kararı almıştır.

— Çalışanları ezerek, sömürerek, yoksullaştırarak kalkınma ve sanayileşme anlayışını çağın gerisinde bulmuş, insanca ve demokratik bir çalışma hayatını gerçekleştirecek bir düzen değişikliği anlayışına yönelmiştir.

— Grevleri yasaklayan, Lokavtları serbest bırakan devlet politikasına karşı çıkmıştır.

CHP. 1973 seçim bildirgesinde özellikle, halkımızın bütün fertlerinin yaşama ve çalışma koşullarının demokrasi ve özgürlükler içinde gelişmesini ve mutluluğa ulaşmasını sağlayıcı derinliğine tedbirler getirmekte ve genellikle,

1 — Toplu Sözleşme yetkisi tespitinde işçinin oy kullanarak sendika seçme hakkını (Referandum),

2 — İşsizlik Sigortası kurulmasını,

3 — İşçilerin haksız yere işten atılmasını önleyici yasal tedbirler alınmasını (iş garantisi).

4 — Lokavtın kısıtlanmasını (anladığımız anlamda kaldırılmasını),

5 — Kıdem tazminatının 30 güne çıkarılmasını,

6 — Memur sendikalarının kurulmasını,

7 — İşçi memur ayrımının kaldırılmasını ve çağımızın teknolojik gelişmelerinin getirdiği aşamalara göre yeniden düzenlenmesini,

8 — İşçi haklarını ve demokrasiyi sınırlayan yasaların demokratik kurallara uygun olarak değiştirileceğini, özellikle bunların başında Sıkı Yönetim, Devlet Güvenlik Mahkemeleri, Dernekler, Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri yasaları bulunduğunu,

9 — Tüm çalışanların İş ve Sosyal Sigortalar Yasaları kapsamına alınacağını,

10 — Adaletli ve dengeli gelişme için gerekli ücret politikası hakkında Danışma Kurulu kurulacağını,

11 — Eğitimin daha geçerli temel esaslara bağlanmasını, yüksek eğitimin parasız olmasını, halk eğitimine yeni uygulamalar getirilmesini, öğretmen özgürlüğü ve teminatını, eğitimde eşitlik

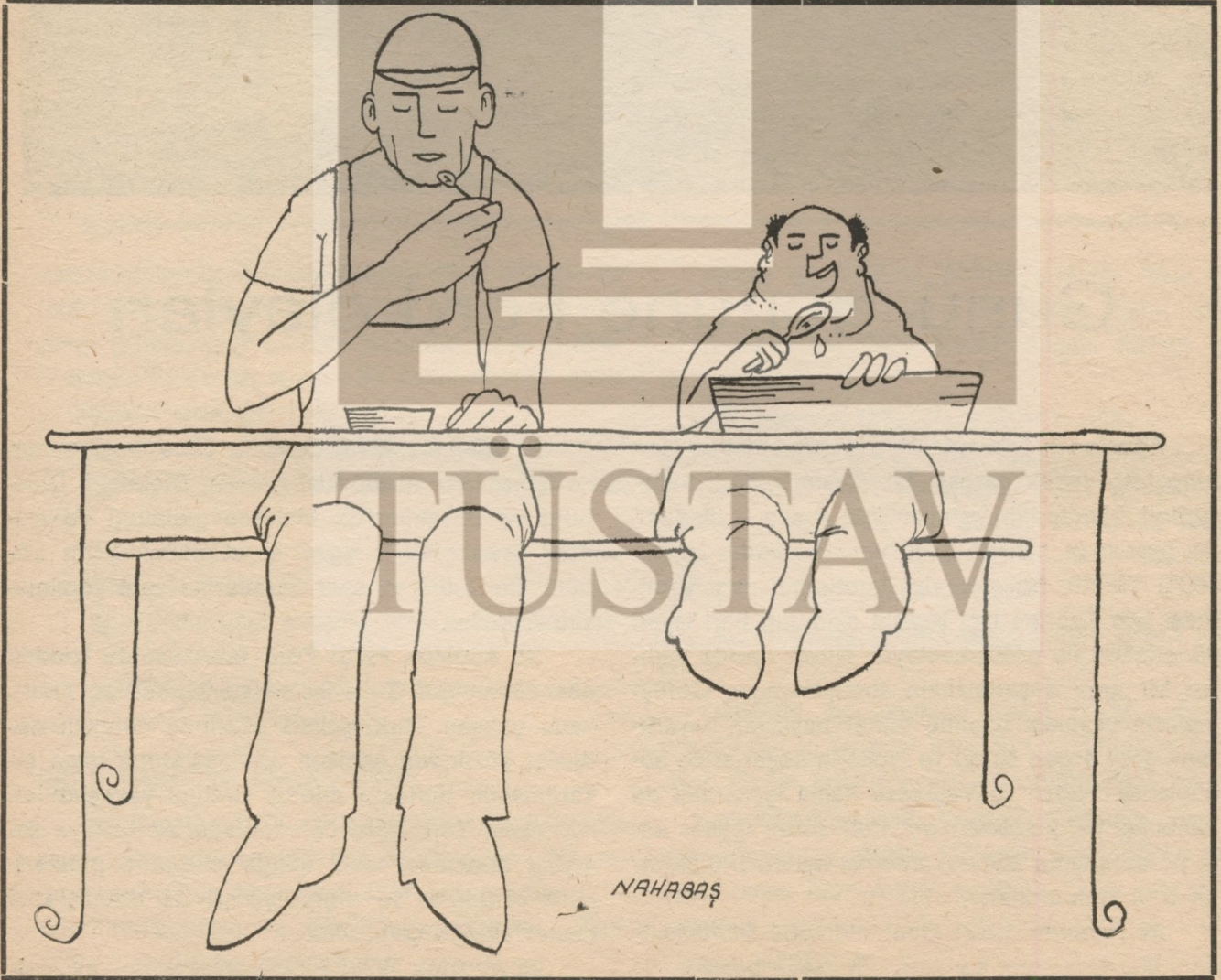
ilkesini,

12 — Yabancı ülkelerde çalışan işçilerin ve çocuklarının eğitim probleminin yeniden ele alınacağını, bunların Türk kültürüne karşı yabancılaşmalarının önleneceğini, emeklilik haklarının yurda aktarılması, tasarruflarının değerlendirilmesi, gümrük işlerinin kolaylaştırılması ve seçimlerde oy kullanmaları gibi önemli sorunlarının çözüleceğini,

13 — Düşünce ve Basın özgürlüğünün gerekliliğini, kabul etmiş ve bunları gerçekleştirmeye söz vermiştir.

Bu nedenlerle DISK, 1973 genel seçimlerinde Anayasal özgürlükleri ve demokratik hakları ve uygarlıkçı bir anlayışı savunan tek parti durumunda olduğu için işçileri, köylüleri, esnafı, memurları ve tüm dar gelirli vatandaşları CHP'ye oy vermeye çağırır.

DISK Yönetim Kurulunu temsilen, Genel Başkan Kemal Türkler, Genel Başkan Vekili Hilmi Güner, Genel Sekreter Kemal Sülker.

Günü gününe Ford olayları

Ağustos ortalarında Neuss şehrindeki Pierburg, oto yedek parçası fabrikasında Türk kadın işçileri ücretlerinin artması için greve başladılar. Bu fabrikada çalışan 1500 yabancı kadın işçinin 600'ü Türktü. Bu işçilerin ücretlerine zam yapılması için Fabrika İşçi Kurulu aylardan beri işyeri yöneticileri ile görüşmekteydi. Nisan ayında yapılan bir grev başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Görüşmelerin uzaması üzerine tekrar başlayan «yıldırım» grev 4 gün sürdü ve işçilerin başarısı ile sonuçlandı. Yunan ve Yugoslav kadın işçilerinin de katılması ile yürütülen grevden sonra işçiler saat ücreti başına 20 fenik zam ve ayrıca 200 marklık özel zam aldılar.

22 Ağustos 1973: Opel otomobil fabrikasında 7.000 işçi ücret zamları için greve başladı.

23 Ağustos 1973: Opel'de gece vardiyasının da iştiraki ile 16.000 kişi grevde, Bielefeld, Duisburg ve Dortmund'da binlerce metalurji ve madenî eşya sanayii işçisi hayat pahalılığının arttığını ileri sürerek saat ücretlerine zam yapılmasını istediler.

24 Ağustos 1973: Ford fabrikasında izinden geç dönen 200 Türk işçisi işten çıkarıldı. Fabrikada çalışan Türk işçileri ellerinde olmiyan nedenler yüzünden geciken arkadaşlarının işten çıkarılmasını protesto ederek üretimi yavaşlattılar. 400 kadar Türk işçisi öğleden sonraki vardiya değişimi sırasında tesis içinde ellerinde pankartlarla yürüdüler ve diğer işçileri de direnişlerini desteklemeğe çağırdılar.

25 Ağustos 1973: Protestonun ve iş yavaşlat-

Almanya'da bir işçi ile sohbet

İşçi A : Bu evde hanımınla birlikte oturuyorsun. Çocukların Türkiye'de babaevinde. İkinci de çalışıyorsunuz. Peki bu oda kaç metrekare?

İşçi B : Evet, dediğin gibi, ben de hanım da çalışıyoruz. Bu odacıkta oturuyoruz. Bu odanın büyüklüğü 7 m² kadardır. Görüyorsun televizyonu bilem buzdolabının üstüne yerleştirdik, herbirşeyimizde üstüste yığılı. Kirasını sorarsanız 130 mark. Ev sahibi kadın «ya artırın kirayı, ya çıkın!» diyor. Başka genişçe bir ev bulmak zor. Paramız var ev yok desem yeri. Konut müdürlüğü sadece kayıt ediyor, ev bulunmuyor... bir de yabancılık var orta yerde...

İşçi A : Peki, neden Türkiye'de çalışmıyorsunuz?

İşçi B : Amma da soru sordun be, bilmez gibi. Herkese iş mi var Türkiye'de, pahallılık almış yürümüş. Bizim burada kazandığımız 1 mark 5,25 Türk Lirası ederse, kim durur oralarda.

İşçi A : Buradan Türkiye'ye geri gitmek istediğini biliyorum. Bir gün gelir ülkeneye geri dönersen yine bir fabrikada mı çalışacaksın, yoksa başkaca planların mı var?

İşçi B : Türkiye'ye dönünce yine bir fabrikada çalışmak istemiyorum. Başkasının emri altına girmeyeceğim. Kendime ait olacak bir küçük işyeri kuracağım. Bakalım ne yaparım. Buradan bir hüner götürmek istiyorum. Elektrikçilik öğreniyorum akşam kurslarında. Geri dönünce işime yarar helbet. Bu ülkede kalmak istemem. Dil ayrı, dini ayrı herbirşeyleri ayrı. Önemli olan kendi yurdumuzu kalkındırmaktır.

İşçi A : Son sorumu soruyorum. Sen burada, hanımında burada. Çocuklarınız An-

İşçi B : Evet, Maden-İş'in üyesiydim. Burada da IG Metall'in üyesiyim.

İşçi A : Son sorumu soruyorum. Sen burada, hanımında burada. Çocuklarınız An-kara'da babaevinde. Özlediniz mi onları?

İşçi B : Özlenmez mi? Geçenlerde hepsi birden fotoğraf yolladılar. Hanım işe giderken bile koynunda götürüyor onu. Napalım dayanıyorum mecburen. İstikbâlimizi kurtaracağız!

Soran : İsmail Kahraman, Sendikacı, B. Almanya

manın sonuçsuz kalması üzerine 8000 gündüz ve 1000 gece vardiyasında çalışan işçi «yıldırım» greve gittiler. Grevci Türk işçilerini diğer yabancı işçiler ve Alman işçileri de destekliyorlar. Grevci işçilerin istekleri:

- 400 Türk işçisinin yeniden işe alınması
- Fiyat artışlarına karşı 1 Mark (540 krş) zam.
- Yıllık izin süresinin 4 haftadan 6 haftaya çıkarılması
- Bandlardaki çalışma hızının yavaşlatılması.
- Grevde geçen sürelerin ücretinin verilmesi.

AKAR BANDLAR AKMAZ OLDU...

26 Ağustos 1973 : Bir Amerikan yabancı sermaye yatırımı olan Ford fabrikasından sonra, General Motors firmasının satın almış olduğu Opel Fabrikasında da izinden geç dönen işçiler işten çıkarılmaya başlandı,

Metal işkolundaki yıldırım grevler hızla yayılmakta. 15.000'i Türk olan 70.000 metal işçisi ücret zamları ve daha insanî çalışma şartları için işi bıraktılar.

27 Ağustos 1973: Ford Fabrikasında grev genişlerken 12.000'i Türk olan 38.000 işçinin çalıştığı işyerinde, Ford yöneticileri can güvenlikleri kalmadığı gerekçesi ile üretimi durdurma kararı aldılar. Grevci işçiler işbaşı saatinde fabrikaya geliyorlar fakat çalışmıyorlardı.

Aachen'deki Philips fabrikasında greve başlandı.

Opel'de işçi istekleri kabul edildi. Ancak grevde geçen sürenin ücretini ödememekte Amerikalı Genel Müdür A.C. Cuningham ısrar ediyor.

28 Ağustos 1973: Ford Fabrikasında olaylar çıktı. Sabahtan etrafta toplanan Türk işçileri vardiyası sona eren Alman işçisinin dışarı çıkmasını önlemek istediler. Türk işçilerinin beraber direniş yapma teklifini bir kısım Alman işçisi kabul et-

meyince iki taraf arasında arbede çıktı 1 Türk ve 12 Alman yaralandı.

Brandt tarafları anlaştırmak için temaslara girişti.

29 Ağustos 1973: Almanya'nın muhtelif şehirlerindeki 83 işyerinde 100.000 işçi grevde. Bunların 20.000'i Türk.

Ford fabrikasındaki grevin beşinci günü oldu. Sendika temsilcileri ile grev komitesi arasında anlaşmazlık çıktı. Fabrikanın 3 numaralı kapısı önünde meydana gelen kavgalara polis müdahale etti. Ford yöneticileri işçilerin mali isteklerini kabul ettiler ve 15.00 vardiyaşından itibaren üretimi durdurma kararını kaldırdılar. Ancak işten çıkarılan Türk işçilerini işe almamakta işveren kararlı. Hesapları gayet açık: Türk ve Alman işçileri arasındaki dayanışmayı kırmak, bir tarafın isteklerini kabul edip, diğerini reddederek işçileri birbirine düşürmek, bölmek ve parçalamak.

Belçika'daki Ford fabrikası montaj işçileri gönderdikleri bir telgrafla, grevi desteklediklerini ve dayanışma amacı ile 100 işçi temsilcisinin Köln'e geleceğini bildirdiler.

«KANLI PERŞEMBE»

30 Ağustos 1973: Grevde hâlâ sebat eden 300 Türk işçisi 3 numaralı kapı önünde bekliyorlardı. Birden G ünitesine doğru 400 kişi «çalışmak istiyoruz» «Polis bizi korusun» diye bağırarak yürümeğe başladılar. Dikkatli gözler bu 400 kişinin arasında çoğunluğun işveren vekillerinden bilhassa ustabaşı ve ustalardan oluştuğunu hemen görebilirlerdi. Bir kısmının üzerinde ustabaşı kıyafeti vardı, fakat olaylarda yaralanan bir Türk işçisinin anlattığı gibi bunları Ford'da 10 yıldır çalışan işçiler bile tanıyamıyorlardı. Patronun «paralı askerleri» Köln civarının profesyonel fedaileri idi. Polisin kendilerini korumasını isteyen bu «sözde» işçi grubunun hiç de korunmaya ihtiyaçları olmadığı anlaşıldı. «Gündüz külâhlı, gece silâhlı» dolaşan bu ustabaşı taifesinin önlüklerinin altından çıkardıkları demir çubuklarla hücum geçtikleri görüldü.

Polisin koruması isteği civarda bekleyen seyyirci grubu arasından sıyrılan küçük fakat vurucu bir «çevik kuvvet» tarafından derhal karşılandı. Grevci işçilerin sözcüleri ve yöneticileri yakalandı. Yakalanan 20 kişi arasında grev komitesinin sözcüsü **Baha Targın** da vardı. Ertesi günü

Ford, grevin 35 yöneticisini işten çıkarıyordu.

Grevin sürdüğü 7 gün içinde 80 kişinin yaralandığı, bunlardan 15'nin ağır durumda olduğu, fabrikadaki zararın 450 milyon liraya vardığı açıklanıyordu.

FORD OLAYININ TEMEL NEDENİ

Olayların gelişimini kısaca verdikten sonra olayların temelinde yatan nedenleri inceleyelim. Olayı bütün yönleri ile vermek için soru - cevap yöntemini kullanacağız.

Soru 1 — Ford olaylarının temel nedeni nedir?

Ford fabrikasında hareketli iş tezgâhı sistemi (band) ile üretim yapılmaktadır. Bu üretim sisteminde işçi mekanik olarak daima aynı bedeni hareketi tekrarlamaktadır. İşçinin kendi faaliyeti üzerinde düşünmesine meydan verilmemekte, işçi üretim aletlerinin basit bir uzantısı haline gelmektedir. Bu sistemi uygulamak için önce iş değerlendirmesi yapılmaktadır. İşçinin çalışma sırasında filmi çekilmekte kronometre yardımı ile zaman ve hareket etüdları hazırlanmaktadır. Amaç; en yüksek kârı sağlayacak şekilde banddan azami miktarda otomobil, televizyon v.s. çıkmasıdır.

İşçi bu şekilde sermayenin yönetiminde ve nezaretinde zamana karşı bir yarışa girmiştir. Ancak bu ümitsiz yarış hiç bir zaman kazanamayacaktır. Hızlı çalıştığı ölçüde band'ın temposu hızlanacak, dayanma gücünün son sınırlarına kadar zorlanacaktır. İşçiye hiç bir vasıf ve beceri kazandırmıyan bu üretim sistemi, işçinin çalışma zevkini yok edecek, onu işine yabancılaştıracaktır. İşçinin aile hayatı da yorgunluk ve sinirlilik yüzünden etkilenecek uykusunda bile bir kâbus gibi üzerine çökecektir.

«LÂNETLİ» BAND

Soru: 2 Ford fabrikasında band sistemi nasıl uygulanmıştır?

Ford fabrikasında da kapitalizmin seri imalat yani band sistemi ile çalışılmaktadır. En ağır yük yine Türk işçilerinin üzerindedir. Ford'daki tüm işçilerin %32'si Türk olduğu halde banddaki işçilerin %90'ı Türk işçilerinden oluşmaktadır. Bantların hızlanması ise yabancı işçiler geldikten sonra başladı.

İşçilerin «Lânetli band» diye adlandırdıkları üretim sisteminin yürütülmesi ancak yeter sayıda «yedekçi»nin hazır bulunmasına bağlıdır. İşveren

kârını azaltmamak için yeterli sayıda «yedekçi» çalıştırmamaktadır. Son «yıldırım grev»den önce bandda 10 kişinin yaptığı iş, sonradan 8 kişiye yaptırılmış ve bu sayı en sonunda 5'e inmiştir. Bu dayanılmaz çalışma temposu içinde işçi, en tabii ihtiyaçlarını gidermek ve tualete gitmek için bile ustabaşından bir çok kereler izin istemek zorunda kalmaktadır. Orta çağda elindeki kırbaçla köleleri çalıştıran çiftlik kâhyalarının yerini, Tekelleşmiş sermayenin işyerlerinde eli kronometreli ustabaşılar almıştır.

Ford'daki grevin temel nedeni bu insanlık dışı çalışma koşullarıdır. Ve işçilerimizin ani hareketi onların insanca çalışma özlemini ve kararlılığını gösteren bir eylemdir.

EMEĞİ KARŞILIĞI İÇİN BİRLEŞMEK

Soru 3: Ford grevinin diğer nedenleri nelerdir?

■ Izinden birkaç gün geç dönen Türk işçi-

lerinin işten çıkarılması ağır çalışma ve yaşam koşulları altında ezilen işçilerimizin öfke birikimlerini taşıran son damla olmuştur. Alman sendikalar Konfederasyonu Genel Başkanı Vetter «Spiegel» dergisi ile yaptığı bir röportajda «Aynı şartlarda olsaydım, işçinin işten çıkarıldığı böyle bir işyerinde ben de ayaklanırdım» demiştir.

■ Almanya'da enflasyon ve fiyat artışları hızlanmış, kazandığı ücret işçinin ancak zaruri ihtiyaçlarını karşılayacak bir seviyeye inmiştir.

■ İşyerinde işveren tarafından tutulmuş Türk tercümanlar işçilerimizi aldatmakta ve işverenin çıkarlarını savunmaktadır. İ.G. Metall'in Ford işyeri sendika temsilcisi Yılmaz Karahasan'a göre «İşçi en çok bu kimselerden nefret etmektedir.»

■ Sendikalarda Türk işçi temsilcilerinin sa-

BİR İŞÇİNİN GÖZLEMİ

Almanya'da çalışan bir işçimizden aldığımız mektup-tan parçalar :

«Önce sevgi ve saygılarımı bildirir çalışmalarınızda başarılar dilerim...

Efendim bugün bizim fabrikamız olan Ford firmasına Çalışma Müşaviri geldi. Bir konuşma ki. Allah, neler neler. Ne onun mevkiine, ne de şahsına yakışan kelimeler. Duyan kulaklar tıkandı ve nihayet hakkını alıp yarı küfür yarı yuhalama ile kürsüden indirildi. Nihayet şunu da söyledi. «Benim dediğimi yapmaya mecbursunuz. Zira geleceğiniz benim kapımdır,» dedi ve sözünü yaptı. 500 Türk'ü Almanlar'a dövdürdü. Döven kimseler işveren köpekleri, usta, ustabaşı, şefler. Toplum polisi de yarıdıcılık yaptı. Yüzden fazla hastanelik var. Polisler gö-

zümün önünde bir arkadaşımızın kolunu kırdılar. Müşavir efendi bir de isim tak-tı bizlere. Bilseniz nedir o isim. «Komünistsiniz sizler,» diye hoparlörden haykırdı. Biz işçiyiz. Hak istemekle komünist oluyoruz da bir işveren hak yemekle veya 10 işçinin yapacağı işi 4 işçiye yaptırmakla, yapmayanı işten çıkarmakla demokrasi oluyor...

Benim görüşüm; sahipsiz ve talihsiz insanlarız. Bugün 7 Türk, 4 Alman ve 1 Yugoslav nezarete atıldı. Bunlara kim sahip çıkacak? Bunların hakkını kim arayacak? Ama bu, İtalyan'a olmuyor. Gözüm şahit. 2 İtalyan'ı polisler tutup götürüyorlardı hemen tercümanları koştur polislerin elinden kurtardılar. Sebep: İtalyan oluşları imiş. Onların tercümanlarının ay-

lığını İtalyan hükümeti ödüyor, işveren karşısında acı biber gibi duruyor. Bizim tercümanlarımız da el oğuşturuyor işveren karşısında. Çok üzücü bizler için. Bizim başımızdakiler bizden döviz bekliyor. Gözlerini bizlere dikeyiyorlar, fakat kimse hakkımızı aramıyor. Türk'ün gençliği çileli doğmuş. Bu benim dokuz yıllık tecrübem. Günümüz zehir içinde geçti. Güzel 30 Ağustos'u kutladık. Şükür Tanrıya. Mevki sahibi olup ta şahsi menfaatini düşünenin Allah cezasını versin.

En derin saygılarımla selâmlar. İşlerinizde başarılar. Haktan da sağlık, sıhhat ve afiyetler dilerim cümlenize. Esen kalın. Dergilerinizi aldım. Teşekkür ederim.»

Köln N. Ö.

yısı, işçi oranına göre çok düşük kalmakta ve sorunlar çözümsüz bırakılmaktadır.

■ Daha önceki olaylarda «grev kırıcılıkla» suçlandırılan Türk işçisi bu defa, işçi kardeşliğine olan inancını ve ortak mücadele isteğini ortaya koymuştur.

RÜZGAR EKENLER...

Soru 4 — Ford olayının sorumlusu kimdir?

■ Ford'daki yıldırım grevin suçlusu, hazır-
layıcı Ford yönetimidir, patrondur.

■ Sözleşme masasında vermediklerini ani
grevlerde vererek sendikaları yıpratmak iste-
mektedirler.

■ İşçilerin isteklerini karşılarken ayırımı ya-
parak işçileri «bölmek ve hükmetmeyi» hedef al-
maktadırlar.

■ Yabancı işçilere «gözdağı» vererek onla-
rı elverişsiz koşullarda çalıştırmayı sürdürmek is-
temektedirler.

Böylece yerli ve yabancı işçilerin dayanış-
masını zedelemeyi, onların ortak sorun ve çıkar-
larını savunmalarını önlemeye çalışmaktadırlar.

Ancak IG Metall (Metal İşçileri Sendikası)
ikinci başkanı Hans Mayr'ın dediği gibi

«Rüzgâr ekenler, fırtına biçeceklerdir.»

FORD GREVINDE TEPKİLER

Türk işçilerinin başlattığı ilk yıldırım grev
üzerine çeşitli yorum, tepki ve değerlendirmeler
yapıldı. Bu grev ve onu takip eden olaylara kar-
şı gösterilen tepkiler; kişi ve kurumları değeren-
dirmek ve yargılamak için iyi bir mihenk taşı ol-
du.

Soru 5: Alman işverenlerinin tepkisi ne yönde idi?

Kendi sebep oldukları olayları Alman işve-
renler Birliği (DBA) ve Metal Sanayii İşverenleri
(Gesamtmetall) yine kendi amaçları için kullandılar. Ani grev ve olaylarda ajitatörlerin tahrikçi-
lerin parmağı olduğunu ileri sürenler, insanlık dışı
çalışma şartları içinde düşük ücretle çalıştır-
dıkları işçilerin bu haklı direnişlerinin temelinde
yatan nedenleri görmemekte ısrar etmektedirler.
Sermayenin bu örgütlerine diyeceğiz ki: «Önce
siz insanca çalışma şartlarını yarattın, ondan son-
ra olaylarda şunun bunun parmağını arayın.

Türkiye'deki gibi kıdemli işçileri işten çıkara-
rıp düşük ücretle yeni işçi alan, üstelik yabancı
işçilerden, kıdem tazminatı ödemedi ibra belge-
si imzalatanların kime hesap sormağa hakkı var-
dır?

Sermaye çevrelerinin sözcüsü olan Hristiyan
Demokrat Parti Genel Başkanı Dr. Helmut Köhl'un
tepkisi ise işverenden farklı değildi.

«Grevci Türk işçileri sınır dışı edilmelidir» di-
yordu başkan.

Soru 6: Alman ve Türk basınının tepkisi ne oldu?

Springer'in yönettiği bulvar basını ve serma-
yenin kontrolünde olan sözde «ciddi» gazeteler
Türklerin haklı direnişini, vahşilikle, barbarlıkla
ve terörizmle suçladılar ve grev olayını isyan ola-
rak nitelediler.

2.9.1973 tarihli Bild Gazetesi «Alman işçile-
ri fabrikalarını kurtardılar» diyordu. IG Metall'in
bir yetkilisinin yazdığı gibi:

«Ford fabrikası ne Almanlara ne de yaban-
cı işçilere aittir. Ford, Amerikan kapitalizminin
malıdır ve ister yerli olsun ister yabancı olsun
bu işyerlerinde çalışan işçiler, kapital sahibi pat-
ronlarca sömürülmektedir.

Türk basını: Bir iki istisna ile hakim güçle-
re sırtını dayamış Türk basını Alman işverenleri-
nin ve güdümlü basının yazdıklarına hoparlörlük
ederek kimden yana olduklarını gösterdiler.

Uluslararası sermayenin çıkarlarını savun-
mada gösterdikleri gayret, Türk işçilerinin haklı
davalara nasıl ihanet ettiklerini ortaya çıkar-
maktaydı.

Soru 7: Alman Sendikalar Birliği ve Metal İşçileri Sendikasının tutumu nasıldı?

Alman Sendikalar Birliği ve IG Metall (Me-
tal işçileri Sendikası) ilk anlarda grevci Türk işçi-
lerine karşı takındıkları olumsuz tutumu, sonra-
dan değiştirdiler. Türk işçilerinin Alman sendika-
cılığını bölmeyi değil, insanca çalışmayı hedef
aldığını kavrayan IG Metall yöneticileri yaptıkları
son değerlendirme ile «Sendika temsilcileri
olarak, grevdeki pasif tutumumuzun çok hatalı ol-
duğunu» kabul ediyoruz, «grevlerin sorumlusu
patronlardır» diyorlardı.

Soru 8: Türk çalışma hayatının ünlü ikilisinin tepkisi ne oldu?

Dinamik bir «James Bond» hikâyesinden son-
ra ara kabinde son Çalışma Bakanlığını yapan
Ali Nailî Erdem, bu defa klasik bir Sherlock Hol-
mes yöntemini kullanıyordu. Olayları bir devlet
adamına yaraşan ciddiyet ve tarafsızlıkla incele-
me yerine aşırı sinir yorgunluğundan olacak
Türkiye'deyken Almanya'daki olayları gözetlemiş
ve olaylarda hemen «kışkırtıcı parmağı» bulmuş
ve bunu 31. Ağustos. 1973 de ilân etmiştir. Bir

zamanlar grev gözcüsü olarak fabrika kapılarında bekleyen bakan, nihayet Alman sermaye çevreleri ile aynı anlamda konuşarak grev gözcülüğünden lokavt sözcülüğüne geçmiştir. Fakat bu hatasını anlayarak «yakaladığı ip ucunu bırakması» ve son 15 gün içinde başka «yorum yapmaması» Türk işçilerini desteklemeyi reddetmesi anlamına gelmiştir.

Türk-İş Genel sekreterinin «Almanya Mace-rası» ise oldukça hareketli geçmiştir. Olayların hemen ardında 1 Eylül'de sorunu inceleyeceğini ve el koyacağını belirten Halil Tunç'un «eylemle-rini» gazete manşetlerinden inceleyelim:

«4.9.1973 Milliyet:» «Almanya'da Türk işçileri esir değildir.» Türk işçilerini esaretten kim kurtaracaktır?

6.9.1973 Milliyet: «Ford'dan çıkarılanların he-sabını bugün soracağız». Hesap, kimlerden, ki-min desteği ile nasıl ve ne zaman sorulacaktır? Kendinde olağanüstü güçler vehm eden Halil Tunç, her zamanki gibi blöf yapmakta elinde ol-mayan ve hiçbir zaman olmayacak kartların yazı-larını okumaktadır.

7.9.1973 Günaydın: Halil Tunç Alman sendi-kacılara «Türk işçilerini savunmazsanız, hepsini sendikalardan çekerim» diyor. Halil Tunç IG Me-

tall'i koyun sürüsü, Türk işçilerini koyun, kendi-ni de çoban mı zannediyor?

10.9.1973 Gün: «Ford Fabrikalarına artık Türk işçisi gönderilmesin» demekle Halil Tunç biraz daha mütevazî davranmağa başlıyor. Daha evvel belirttiğimiz gibi hangi işçilerin nereye gidece-ğine Almanlar karar vermektedir.

Türk gazeteleri Tunç'un Almanya ziyaretini böyle yansıtırırken, olayın gerçek yönü örtbas ediliyordu. Oysa, Halil Tunç toplantı tarihinden önce Almanya'ya gitmiş ve sözde grev olaylarını işçiler açısından incelemeye başlamıştı. Türkiye'deyken «Kimin haklı, kimin haksız olduğunu bile-miyoruz» diyerek, kendi yerini bir defa daha belli eden Tunç, Almanya'ya gider gitmez, işçilerle gö-rüşeceği yerde Ford yöneticileriyle görüşmüş, onlarla sarmaş dolaş olarak boy boy resimler çektirmiş ve sonuçta işverenlerle aynı görüşü paylaşmıştı.

Bütün büyük laflara, verilen beyanatlara rağ-men Almanya'daki Türk işçilerinin açıkça gördü-ğü bir gerçek vardı ki, o da Tunç'un Almanya'da-ki işçilerle toplantı yapmaktan devamlı olarak ka-çınmasıydı. Zaten bunu haklı gösterebilmek için «vaktimiz olmadığı için işçi arkadaşların davet-lerini yerine getiremeyeceğiz» yolunda verilen demeçler de durumu açık olarak gösteriyordu..

«Çalışma Bakanı, Almanya'daki işçilere «Bir derdiniz olursa beni Ankara'dan telefonla öde-meli olarak arayın» dedi»

(1. Ağustos 1973 GÜNAYDIN)

Bir derdiniz olursa...

Çalışma Bakanlığı Özel Kalem Müdürü:

— Sayın Bakan, sizi Almanya'dan öde-meli olarak arıyorlar.

— Bağlayın.

Almanya'da çalışan bir işçi:

— Sayın Bakan, bizi burda ranzalarla dolu küçük bir odaya tıktılar, yatak başına ayda 100 mark (550 lira) alıyorlar. Aman, derdimize bir çare!

Çalışma Bakanı:

— Hiç merak etmeyin, ben şimdi emir veriyorum, sizi ucuz bir yere yerleştirsinler.

Özel Kalem Müdürü:

— Sayın Bakan, sizi Almanya'dan öde-meli arıyorlar.

Çalışma Bakanı:

— Bağlayın.

Almanya'da çalışan bir işçi:

— Bakan Bey, bizim burada fabrika-daki tercüman, parasını işverenden aldığından hiç bizim haklarımızı korumuyor. Se-bepsiz yere bugün işten atıldılar beni. Aman, bir çare!

Çalışma Bakanı:

— Siz hiç merak etmeyin. Ben şimdi

buradan bir tercüman gönderiyorum. Size daha iyi bir iş bulmaları için de hemen emir veriyorum.

Özel Kalem Müdürü:

— Sayın Bakan, sizi Almanya'dan ödeme-
meli arıyorlar.

Çalışma Bakanı:

— Bağlayın.

Almanya'da çalışan bir işçi:

— Muhterem Çalışma Bakanımız, bizim fabrikada haklarımızı almak için grev yaptık, bizim Çalışma Ataşesi fabrikaya geldi, işçilere bir konuşma yaptı, sizin bu yaptığınız «komünistliktir» dedi. Biz şimdi ne yapalım?

— Ben şimdi o ateşeyi geri aldirtmak için emir veriyorum, siz müsterih olun. Siz de, öyle greve mreve fazla kulak asmayın. Beni telefonla arayın, yeter!

— Sayın Bakan, çocuklarımız okula gitmiyorlar... Sayın Bakan, konsolosluklarımızda, insan muamelesi göremiyoruz... Sayın Bakan, gümrüklerde iç donumuza kadar aranıyoruz... Sayın Bakan, sizler için şirket kuracağız diye bizi dolandırdılar... Sayın Bakan Yugoslavya'dan, Bulgaristan'dan geçerken bir trafik kazası yapıp ölenlerimizin cenazelerinin kaldırılması için konsolosluklar masraflarımızı karşılamıyorlar... Sayın Bakan, bizleri buralarda bantlarda, Alman işçilerinden % 30 daha hızla çalıştırıyorlar, iki yılda haşatımız çıkıyor... Sayın Bakan, bize burada, Alman işçilerine ödedikleri ücretten çok aşağı ücret veriyorlar... Sayın Bakan, bizim burada iş güvenliğimiz yok...

Çalışma Bakanı:

— Özel Kalem Müdürü Bey, bundan sonra beni Almanya'dan arayacak olurlarsa, «burada yok, tetkik gezisinde, ben not alıp kendilerine arzederim, dersiniz.

Çalışma Bakanı Ali Naili Erdem'in, Genel Seçimlerdeki oy pazarının bereketini arttırmak ihtiyacını duyarak çıkmış olabileceği Almanya gezisinden uçuk benizle, önüne baka baka dönmesinin hikâyesi gerçekten yurdumuz için yürekler acısıdır. Bir «çirkin politikacı»nın ne hallere düşebileceğini gösteren bu olayları kısaca özetleyelim,

Çalışma Bakanı'na soracak olursanız, yurt dışındaki Marko Paşalığını dokuzuncu günü kesip apar topar yurda dönüşünün nedenleri şunlar:

Onun katıldığı toplantılara kendisini eleştirmek amacı ile gelenler rahatsızlık vermek, huzur kaçırmakla yetinmediler, canını da hedef aldılar. Ama kendisi şehit ya da gazi olmayı da göze alarak toplantılara katılıp konuşmalarını sürdürmede ısrar ettiği halde, onu korumakla görevli polis ordusu, sorumluluk yüklenemeyeceğini bildirerek gezisini yarıda kestirip yurda dönmesini zorunlu hale getirdi. Tabii, bütün olanların altında «komünist» parmağı vardı.

Öte yandan, Ankara'nın siyasal çevrelerinde ve kulislerinde sözleri tebessümle karşılanmaktaydı. Çalışma Bakanı'nın açıklamalarının çelişkilerle dolu olduğu ve Bakan'ın «seçmene selam» olsun amacıyla, hayalinde kurduğu bir senaryoyu sahneye koyduğu öne sürülüyordu. Bazılarına göre ise, Adalet Partili Çalışma Bakanı seçim yarışının başlamasıyla konuşmalarının TRT'de yayınlanmayacağını hesaba katarak yurda dönme kararı almış, bu arada böyle bir ucuz propaganda yolunu seçmişti.

9 Ağustos 1973 sayılı HAYAT Dergisinde bu konuya şöyle değiniliyor:

«... Nasıl yapmalı da ona (Çalışma Bakanı'na) anlatmalı ki, bize insan gibi «insan politikacılar» gereklidir. Eli doğruluk terazisinde, cesareti yerinde, ama cüreti dozunda. Ne, duyguları nasırlaşmış bir Tepegöz, ne de efsanevi gücü esrarengiz kaynaklardan beslenen uçan bir adam...

Çalışma Bakanı gider, bir takım salonlarda, bir takım toplantılar düzenler. Bu, dert dinlemek değil, politika tarlasına tohum ekmektir. Soralım bakalım, kaç işçinin evinin kapısını çalmış, kaç işçi eşinin, kaç işçi yuvasının derdiyle ilgilenmek aklına gelmiştir?»

Metin Toker ise, 5 Ağustos 1973 tarihli Milliyet gazetesinde şöyle diyor:

«Bir Bakan yurt dışında tetkik yapmaz mı? Oradaki ilgililerle temaslarda bulunmaz mı? İşçilerimiz gibi bizim için çok önemli bir zümrenin durumunu gözleriyle görmek istemez mi?...»

Ama insaf edilsin. İçinde bulunduğumuz ay Ağustos. Ekimin ilk yarısında seçim yapılacak. Türkiye'yi seçime götürmek üzere kurulmuş hükümetin önünde ikibuçuk aylık bir ömür ya var, ya yok. Böyle bir hükümetin Çalışma Bakanı yurt dışındaki işçilerimizin durumunu gözüyle görmüş ne olacak, görmemiş ne olacak? Kulağıyla duysa olmaz mı?»

Alman polisi ise, gezisini yarıda kesen Çalışma Bakanı Erdem'in olayı anlatış biçimini eleştirmişti. Frankfurt Polis Müdür-lüğü bu konuda şu açıklamayı yapmıştı:

«Türkiye Çalışma Bakanı, Frankfurt'ta bulunduğu sırada Frankfurt Emniyet makamlarından kendisinin ziyaretiyle ilgili olarak sıkı emniyet tedbirleri alınmasını istemiştir. Bu istek üzerine gereken tedbirler alınmıştır. Frankfurt Emniyet Makamları-

nın bu konuyla ilgili olarak söyleyebilecekleri bundan ibarettir.»

Frankfurt Kriminal Komiserliğinin bir sözcüsü, soru üzerine Bakanın olayı anlatış biçimini tasvip edemeyeceğini açıklamıştı. Sözcü, kişilerin korunması hakkındaki genel uygulamanın himayesi altında bulunan Bakanın özel bir güvenlik garantisi istediğine dair bilgisi olmadığını bildirmiş, Bakanın sert tepkisinin belki onun «gergin durumu» ile izah edilebileceğini söylemiştir. Sözcü ayrıca bakanın, Federal Almanya Cumhuriyetinde başka başka düşünenlerin karşı karşıya gelebileceklerini de hesaplaması gerektiğini bildirmişti.

Almanya'nın Sesi Radyosu Türkçe yayınında, Bakanın iddialarını, Federal Almanya yetkililerine dayanarak çürütmüş ve Çalışma Bakanı Erdem'in «açıklığa kavuşma-

AP'YE VERİLEN DİPLOMATİK DERS

Sermayeden, haksızlıkları görmemekten, güneşi balçıkla sıvamaktan mı yanarsınız? Sizden iyisi yoktur Adalet Partisi'nin gözündeki. Yok, emekçi kitlelerden, sosyal adaletten, gerçekten mi yanarsınız. O zaman, çaresi yok, «aşırı solcu» damgasını yersiniz.

Nasıl, bir futbol maçının uyulması gereken bazı kuralları varsa, aynı şey Demokrasi için de söz konusudur. İster sağcı olun, ister ortacı, bu kurallara uymanız gerekir. İşte AP, siyasal hayatı boyunca bu gerçeği bir türlü kabullenmemiş ve de başına ne gelirse bundan gelmiş bir partidir.

İşine gelmeyen «aşırı solcu» diye kamu oyu önünde karalama politikasına almış olan AP'nin sözcüsü, aynı şeyi, Federal Almanya Cumhuriyeti ile ilgili bazı kuruluşlara da uygulamak isteyince, Federal Almanya Büyük Elçiliğinde Orta Elçi olarak bulunan Dr. Joachim Peckert'in, kendisine sorulan sorulara verdiği diplomatik cevaplarla ağzının payını almıştır.

AP'li eski Çalışma Bakanlarından Seyfi Öztürk'ün söz konusu ettiği Alman örgütleri Alman Sendikalar Birliği (DGB) ile Türk-Danış (Arbeiterwohlfahrt) tır.

Alman Sendikalar Birliği (DGB) siyasal bir kuruluş olmayıp, her siyasal partinin saflarında yer almaya hakları olan işçilerin sendikal örgütüdür. Yöneticilerinin çoğu Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin faal üye ve yöneticileri olduğu halde, DGB tüm partiler karşısında bağımsızlığını korur.

Türk-Danış denilen ve Almanca adının karşılığı «İşçilerin Refahı Örgütü» olan bu örgüt 50 yıldan fazla bir zamandır vardır. Bu kuruluş, Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin bir yan kuruluşudur ve görevi, sosyal sorunları ele almaktır. Türk-Danış ise bu örgütün, Federal Almanya Cumhuriyetinde çalışan Türk işçilerinin sorunlarıyla uğraşması amacıyla kurulmuş yeni bir bölümüdür. Türk-Danış, siyasal bir kuruluş olmayıp, sosyal görevleri yerine getirmeye çalışan bir kuruluştur.

Hos, AP'lilerin çoktandır haketmiş oldukları bu gibi cevapları almaları için artık Almanya'ya gitmelerine, ya da Almanya'daki örgütlerle ilgili demeçler vermelerine gerek kalmayacağı görülmektedir. Çünkü artık Türk halkı da oyunun kurallarına titizlikle uyulmasını isteme dönemine gelmiştir. Böylece AP'nin eski ve yeni Çalışma Bakanları kamuoyunda yalanlanmakta birbirleriyle yarışma halindedirler.

yan sebepler yüzünden gezisini yarıda keserek Türkiye'ye döndüğünü öne sürmüştü.

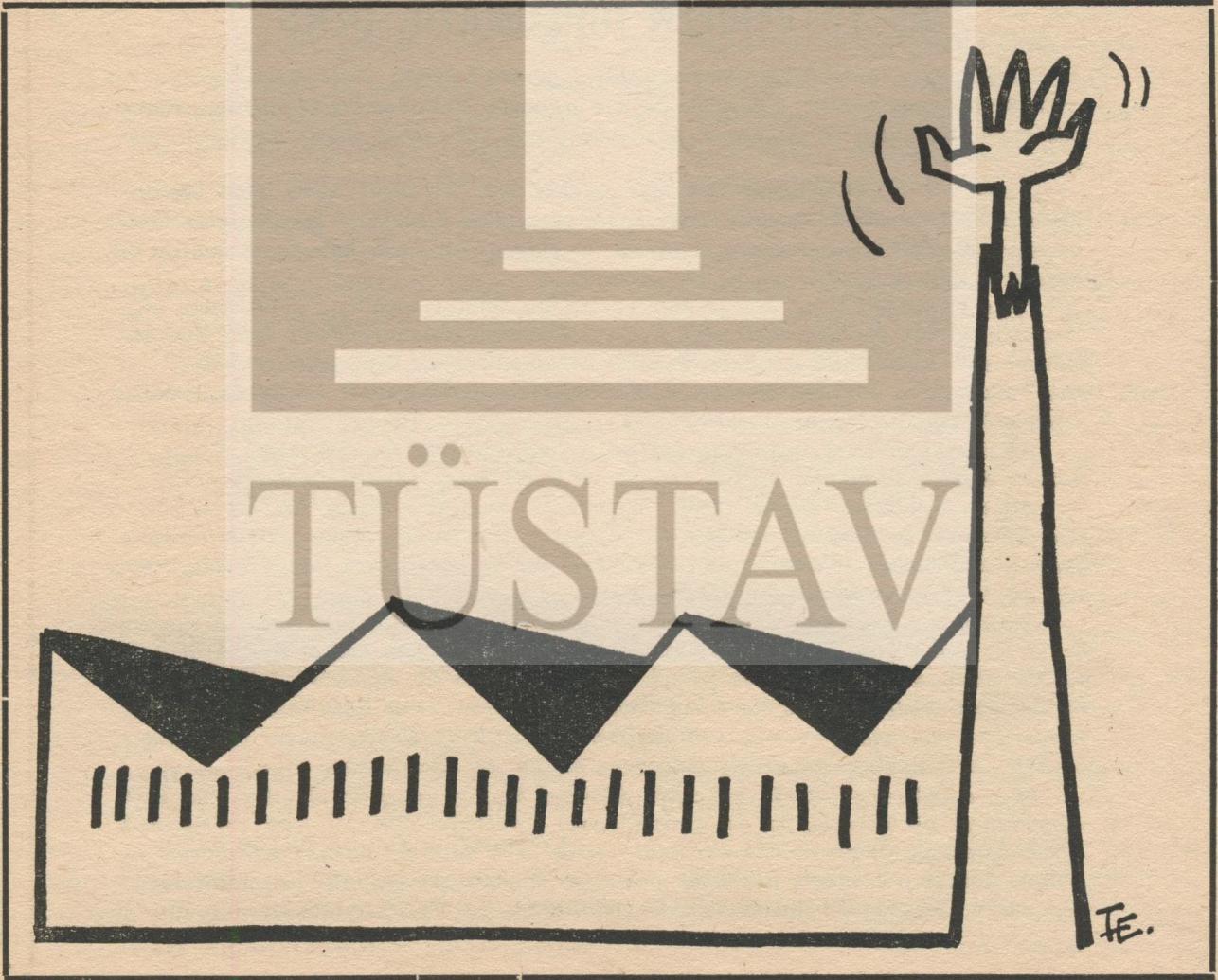
Bize kalırsa, Çalışma Bakanı Bay Naili Erdem'in gezisini yarıda kesmesinin nedeni, Frankfurt Kriminal Komiserliğinin sözcüsünün demecinin son cümlesinde saklıdır. Başka başka düşünenlerin bir toplantıda karşı karşıya gelmelerine alışık değildir Ali Naili Erdem. O, alışmıştır Türk-İş Kongrelerinde, AP Kongrelerinde, AP'li kahvelerde astığı astık kestiği kestik konuşmalar yapmaya. (Hoş, son Türk-İş Kongresinde de, birbirleriyle bağdaşmayan, asıl konuyla hiç ilgisi olmayan lâubali cümleleri birbiri üzerine sıralamıştı. Bu nedenle de, eskiden alışmış olduğu, umduğu havayı Türk-İş toplantısında da bulamamıştı ve AP'li Ali Naili Erdem, T.C. Çalışma Bakanı sıfatını alaya aldırılmış, konuşmaları «gazoz ağacı» haykırılarıyla kesilmiş, münasebeti olmayan sözlerin kullanılması protesto edilmişti.

Sayın Oktay Akbal'ın, 6 Ağustos 1973 günlü Cumhuriyet gazetesinde dediği gibi:

«... Orası Avrupa Bay Erdem... Bir topluluk sizin görüşlerinize karşı çıktı diye kaçmak mı gerek oradan, hemen suçlamak mı gerek herkesi, hatta konuğu olduğunuz bir ülkenin polis örgütünü? Yok öldüreceklermiş kendisini! Kim ne kazanır ya da ne kaybeder bir AP politikacısının ortadan kalkmasından ya da kalkmamasından?

Korkmuş kendisine karşı bir topluluğun karşısına çıkmaya, gözü yememiş...»

Bu olaydan çıkaracağımız sonuç şudur: Çalışma Bakanı Ali Naili Erdem ve benzeri politikacılar aynı yerde saymayı sürdürürlerken çok şeyler değişmektedir. İçerde ve dışarda Türk halkı hergün biraz daha bilinçlenmekte, kendilerini uzun süredir uyutmaya çalışanları hergün biraz daha iyi tanımaktadırlar.

Oynak merdiven sistemi

SİNA PAMUKÇU

Gerçek ücretleri fiyat artışlarındaki patlamalara karşı korumanın Türkiye gibi ülkelerde en açık ve çabuk uygulanır yolu, ücretlerin, hayat pahalılığındaki artışlara göre otomatik olarak arttırılmasını öngören «**oynak merdiven**» sistemidir. Buna oynak merdiven denmesinin nedeni, hayat pahalılığı karşısında ücretlerin de bir merdivenin basamakları gibi otomatik olarak arttırılmasıdır.

Fiyatların artışları yüzünden işçilerin aldıkları ücret zamlarının ortadan silinmesi —hemen bütün kapitalist ülkeleri etkilemiş olan enflasyon yüzünden her yerde böyle olmakla birlikte— Türkiye’de çok daha kötüdür. tüdür.

Zaten toplu sözleşmelerle gösterilen sendika çabaları büyük çapta ücretlerin satınalma güçlerinin sürdürülmesi şeklindeki bir sosyal mücadele halindedir, fakat buna rağmen satınalma gücünün, özellikle düşük ücretli işçiler başta olmak üzere, etkilenmesinin önüne önemli ekonomik denge-sizlikler yüzünden geçilememiştir.

Bütün bunların karşısında Türk sendikalarının oynak merdiven sisteminin uygulanması için bütün ağırlıklarını koymaları zamanı gelmiştir, geçmektedir.

Sorun, ücretler alanında sendikal mücadeleler sonunda sağlananların sürdürülmesi ve garanti altına alınmasıdır. Amaç, enflasyonun sonucunda meydana gelen fiyat artışlarına karşı teminat teşkil edecek bir sistem getirmektir. Gerçekten, ulaştığı derece ve sürekliliğinden ötürü enflasyon bugünkü aşamasında kapitalist sistemin işleminin başlıca bir özelliği olmuştur. Bu unsur hen çelişkileri arttırmakta ve hem de sisteminin karşı karşıya olduğu derin çelişkileri ortaya çıkarmaktadır.

NE BİÇİM BİR OYNAK MERDİVEN

Oynak merdivenin birçok türleri vardır. Önemli olan en doğalı, en etkin korumayı sağlayan türünü ortaya koymaktır. Bu da fiyat artışları ile ücret artışları arasında otomatik bir bağ kuran türüdür. Bu arada ücreti meydana getiren bütün farklı unsurlar hesaba katılmalıdır. Fiyat artışları belli bir tavana erişmeden ücretlere zam gelmiyeceği görüşü bize göre hem hatalıdır hem yerinde değildir.

Oynak merdiven sisteminin tüm etkisi büyük nispette fiyatların değerlendirilmesine bağlı olduğundan bu işlemde seçilecek olan fiyat indeksi büyük önem taşır. Resmi fiyat indekslerini bundan önce de eleştirmiş-tik, fakat bu eleştirilerimiz şimdi daha büyük önem kazanmaktadır, çünkü istekle bunun arasında büyük ilişki vardır.

Resmi indekslere olan itirazımız indeksin meydana getirilmesi ve fiyatların artışları ile hesaba katılan maddelerdeki değişikliklerin hangi koşullar altında işlediği ile ilgilidir. Sonra bu indeksler gizlilik içinde hazırlandığından bunlar denetlenemez. Sendikalar bakımından önemli olan işçilere uygun «**tipik bir bütçe**»nin hazırlanması ve fiyat indekslerinde bunun kullanılmasıdır. Böyle hareket edildiğinde resmi istatistiklerden hay-

li farklı sonuçlara varılır. Çünkü resmi indekslerde fiyat artışları, aima az tahmin edilmektedir. O halde, böyle istatistiki aracın meydana getirmesinin mümkün olduğu kadar objektif bir şekilde ücretlilerin gerçek giderlerini yansıtacak bir indeks şarttır.

OYNAK MERDİVENE KARŞI OLANLAR

İşverenler ve hükümetler işin kolayına kaçıp bu ciddi sisteme muhalefetlerini haklı çıkarmak için hemen böyle bir sistemin enflasyoncu bir niteliği olduğunu iddia ederler. Oysa bu görüşü haklı çıkaracak makul hiç bir gerekçe yoktur.

Genel olarak uygulandığı takdirde oynak merdiven fiyat artışlarını hatta frenleyecektir. Çünkü fiyatlar artmayınca ücretler de artmayacak demektir.

Bundan başka, ve daha esaslı olarak şunu söylemek gerekir ki, maliyet enflasyonu ya da talep enflasyonunu öne süren akademik teorilerin öne sürdüğü, ücret artışlarının fiyat artışlarına yol açtığı teorisinin enflasyonun nedenini açıkladığını da kabul edemeyiz. Enflasyon sermaye birikiminden, üretken olmayan harcamaların artan ağırlığından ve üretimin kamusal finansmanından ortaya çıkar ve gelişir.

Yalnız, oynak merdiven sistemi ile ilgili isteği, sendikaların ücretlerle ilgili olan öbür istekleriyle karıştırmamak gerekir. Sendikalar yine toplu sözleşmeler yolu ile ücretlere zam almaya devam edeceklerdir. Burada söz konusu ettiğimiz sistemin amacı satın alma gücünü, kanayan bir yaradan kanın akıp gitmesi gibi alıp götüren fiyat artışlarına karşı alınan basit bir tedbir prosedürüdür. Bu açıdan garanti sağlayan değerli bir araçtır. Bu sistemin önemi şuradadır ki, işçinin satın alma gücünün artırılması ve hayat standardının düzeltilmesi ile görevli olan sendikaların bu rollerini daha etkin bir şekilde yapmalarına yol açar.

Oynak merdiven sisteminin uygulanması kendini tam olarak ya da ücretlerin otomatik olarak gözden geçireceğini derpiş eden bir hüküm şeklinde gösterir.

Şu ya da bu şekliyle bu sistem Kanada, ABD, Belçika, Hollanda, İtalya, İsveç, Norveç, Danimarka gibi ülkelerde sözleşmelerle kabul edilmiştir. Fransa, İngiltere, Avusturya ve Almanya'da da bu yola girilmiş bulunmaktadır. Ücret ve maaşları toplu sözleşmelerle tespit edilemeyen devlet memurları için de aynı yol tutulmalıdır ve bunu devlet üstlenmelidir. İngiltere ve Fransa'da bu yola girilmiştir.

Türkiye'de bu sistemin henüz uygulanmaya konmamış olması hem büyük bir kayıp, hem de oldukça şaşırtıcıdır. Yukarıda da dediğimiz gibi sendikalarımızın bu konuyu ele almaları zamanı gelmiştir.

Oynak merdiven sisteminin sağlamış olduğu ilerlemeyi kimse yadsıyamaz. Bu sistem şimdi daha da önem kazanacaktır, çünkü uluslararası enflasyon artmakta devam edecektir ve işverenlerin, enflasyon ile mücadele edilsin diye ücret artışlarını geriletmek istekleri sermayeden yana ve sosyal adalete göstermelik bir iğreti ilgi gösteren iktidarlar işbaşında oldukça hergün biraz daha belirgin hal alacaktır. İşçilerin çıkarlarının korunmasında bu sistemin genel bir uygulanmasına gidilmesi hergün biraz daha esaslı bir talep haline gelmektedir.

Çok uluslu firmalar

GİRİŞ

Osmanlı İmparatorluğu'nun son yıllarında yabancı sermaye tekeline verilen bor ve boraks zenginliğimizin kamulaştırılması için 100 yıl önce başlamış olan mücadele sürmektedir. Reform adı altında kısa bir süre önce çıkarılan Maden Kanunu, Türkiye'ye her yıl milyonlarca liralık döviz kazandıracak zenginlikteki bor ve boraks cevherinin hammadde olarak kalmasını isteyen çok uluslu firmaların çıkarlarını koruyucu niteliktedir.

Gazeteci Jack Anderson, çok uluslu I.T.T. (Uluslararası Telefon ve Telgraf) firmasının, Şili'de Allende'nin iktidara gelmemesi için 1970'de, Amerikan Casusluk örgütü C.I.A.'na yardımıyla, çalışmalar yaptığını söyledi (Mart 1972). Gizli bir belge, dost askerlerin bir darbe yapmalarını sağlamak için Şili'yi gerçek bir ekonomik karanlığa sokmak gerekir» diyordu. I.T.T.'nin hizmetine giren, eski C.I.A. başkanı John McCorne, Amerikanın üst düzeydeki sorumluları ile böyle bir plânı görüşmüş olduğunu doğrulamıştır. Yine McCorne'nin ağzından, I.T.T.'nin, Allende'nin durdurulması için gerekli plânın giderinin karşılanması amacıyla 1970'de bir çok gizli Amerikan servisine 1 milyar dolar verdiği öğrenildi.

Sonunda da, Amerikan emperyalizmi ve çok uluslu firmalar, bakır madenlerini devletleştirdi diye Şili'nin Halk Birliği iktidarını devirtmeyi başardılar.

8.5 milyar dolarlık iş hacmi, yetmiş ülkede çalışan 1.000 ortalağı (428.000 işçi) ile I.T.T., devletleri aşan, onları kuşatan ya da Şili'de olduğu gibi kendilerine karşı çıkan yöneticilerden kurtulmak için her yolu meşru gören çok uluslu firmalardan biridir.

Günümüzde, 'serbest teşebbüs', 'hür teşebbüs', 'rekabet serbestliği' ve benzeri terimlerin artık modası geçmiştir ya da bu terimler birer yutturmaca olarak kullanılmaktadır.

Kapitalist ekonomide üretim birimlerinin büyümesi sermayenin yoğunlaşması ve sermayenin merkezleşmesi biçimlerinde olur. Bir ortalık kendi kârının birikimi ile sermayesini yoğunlaştırır. Sermayenin merkezleşmesi ise, bir ortaklığın başka ortaklıklar ile birleşmesi ya da onları satın alması ile oluşur.

'Tekel' deyince, ürettiği belli bir ürünün fiyatını ya da üretimini etki altına alabilen bir firmayı ya da bir grup firmayı anlıyoruz. Ekonominin başlıca sektörlerinde şu ya da bu derecede tekel kurmuş firmalar bulunur. Burada bizi ilgilendiren, bazı en büyük ve en önemli alanlarda kurulmuş bulunan tekelin derecesidir.

Her sanayide kurulabilecek tekelin derecesi bir sürü ekonomik ve teknik faktöre bağlıdır. Bu faktörlerin başında makine ve yatırım donatımının maliyeti ile gerekli araştırma ve geliştirmeye harcanacak para gelir. Bunun içindir ki, bilime dayanan, sermaye-yoğun sanayilerde tekelleşme daha güçlüdür.

Tekel durumunda hiç rekabet yoktur demek doğru olmaz. Rekabet vardır fakat değişik biçimlerde. Doğrudan doğruya fiyat rekabeti yerine, örneğin reklamcılık alanında rekabet vardır, vb.

Günümüzde gerçekten uluslararası nitelik taşıyan bir aşamaya gelmiş bulunuyoruz. Üretimin niteliği her geçen gün biraz daha sosyalleşmektedir, çünkü uluslararası sermayeyi temsil eden çok uluslu firmaların varlığıyla kapitalist dünyada yaşayan milyonlarca insanın yaşantısı birbirine daha bağlı hale gelmiştir.

Türkiye gibi geri bırakılmış ülkelerin dış tekellerle bağlarını kesmedikçe ekonomik bağımsızlıklarına kavuşamayacakları ve kalkınamayacakları bir gerçektir.

İşte bu konunun önemini göz önüne alarak çok uluslu firmalar ile ilgili, SİNA PAMUKÇU tarafından hazırlanmış bir yazı dizisine bu sayımızda başlıyoruz.

Ortak bir tehlike çok uluslu firmalar

Çok uluslu firmalar uluslararası işçi sınıfını hergün biraz daha fazla tehdit etmektedir. Bu dev firma mekanizmalarının işleyiş biçimleri üstüne tam bir bilgi edinme olanağı yoksa da, bazı sınırlı çalışmalar ve raporlar vardır.

Şu kadarını hemen söyleyelim: ABD Hükümetinin 298 Amerikan firması arasında yaptığı bir araştırmadan çıkan sonuç şudur: Bunların dış ülkelerde 5,200 yabancı işletmesi vardır ve net varlıkları, 1966 yılında 146,5 milyar dolar iken, 1970 yılında 186,5 milyar dolar olmuştur.

Yine ABD Ticaret Bakanlığının bildirdiğine göre, ABD'nden ihraç edilen sermaye, 1970 yılında 7 milyar dolar iken, 1971 yılında 8. milyar dolara yaklaşmıştır. Bu miktarın 5,000 milyon dolardan fazlası kapitalist Avrupa ülkeleriyle Kanada, Avusturya, Japonya ve Güney Afrika'ya akmıştır.

Biz hazırladığımız bu dizi yazıda, son günlerde bu kadar sözü edilen bu çok uluslu firmaların ne olup, ne olmadıklarını anlatmaya çalışırken, ister istemez, hemen yukarıda açıkladığımız gibi bazı sayılar vermek zorunda kalacağız. Ama bu sayıların dışında, bu firmaların ne gibi manevralar çevirdiklerini, nasıl gerektiğinde şantajlara giriştiklerini, nasıl çeşitli ülkelerin iç işlerine karıştıklarını ve bu ülkeleri nasıl talan ettiklerini, ya da etmek istediklerini açıkla-

yacağımız gibi; işçi sınıfının hedeflerine ulaşabilmesi için gerekli olan sendika birliği cephesinin kurulması yolunda nasıl çalışmalar yapıldığını da belirtmeye çalışacağız.

Yirminci yüzyılın başında, iç çelişkilerin sonucu olarak, tekelci kapitalizm emperyalizm aşamasına ulaştı. Bu süreç, sermayenin yoğunlaşmasını ve merkezileşmesini arttırdı. Tekeller, hem gelişmiş ülkelerin, hem de gelişmemiş sömürge ülkelerinin ekonomilerinde büyük önem kazandı.

Yüzyılın ortalarına doğru, tekelci kapitalizmin gelişmesinde yeni ve daha hızlı bir sürecin meydana geldiği görüldü. (Uluslararası ekonomik bütünleşme ve sermayenin uluslararasılaşmasının artması.)

Bu süreç bilimsel ve teknik ilerlemeye bağlıdır. Bu ilerleme ise yeni ekonomik işbirliği biçimlerini, hizmetlerin ve ulaştırmanın genişlemesini, üretimde uzmanlaşmayı ve uluslararası işbirliğini gerektirir.

İşletmelerin çaplarının son derece büyümesi ve kitle halindeki üretim bir yandan devletlerin ekonomik sınırlarının açılmasını gerektirirken, öte yandan da, bu bütünleşme sürecinin içine, devletlerin ve kamu sermayesinin de girmesine yol açar.

Uluslararası bütünleşmeyi, her şeyden önce, tekelci firmaların kendi ülkelerindeki yüksek kâr sağlama ve genişleme olanakla-

HIZLI BİR BÜTÜNLEŞME

AMERIKA B.D.		FEDERAL ALMANYA		FRANSA	
Yıllar	Birleşme Sayısı	Yıllar	Birleşme Sayısı	Yıllar	Birleşme Sayısı
1950-54	1,424	1958	15	1956	893
1955-59	3,365	1963	29	1960	1,088
1960-64	4,366	1965	50	1966	1,959
1965-69	14,453	1969	168	1967	1,752

(Federal Almanya Cumhuriyeti ile ilgili olarak verilen sayılar en büyük işletmelerle ilgilidir.)

Japonya'da, 1951-1969 yılları büyüğü de DUNLOP-Pirelli bir-
arasında, büyük işletmelerden leşmesi idi.
11,846'sı arasında birleşme oldu. 1962 ile 1968 yılları arasın-
İngiltere'de, 1854-1958 yılları a- da, Ortak Pazar'daki yoğunlaş-
rasında, birleşme ortalaması ma ya da uluslararası sızma iş-
292 iken, bu sayı 1969 yılında lemlerinin sayısı 3,078 olarak
794'e yükselmiştir. İtalya'da, gösterilmiştir (bunların 980'i
1961 ile 1967 yılları arasında, metal işkolunda, 592'si kimya
büyük işletmeler arasında 176 172'si yiyecek işkolunda, vb.
birleşme oldu ve bunların en idi).

ÖNÜMÜZDEKİ 20 YIL İÇİNDE...

Bu dev firmaların 200 ile 300
kadarı, dünya üretim ve ticare-
tini ellerine geçirecek, dünya-
nın endüstriyel ve mali ortalık
holdinglerinin ise dörtte üçüne
sahip olacaklardır.

rının azalmakta oluşu zorunlu kılar. Aynı za-
manda, emperyalistler arasındaki çelişkiler
keskinleşmektedir. Bunun nedeni de, emper-
yalizmin başını çekmek arzusu ve dünya pa-
zarlarını ele geçirme çabalarıdır. Oysa, sos-
yalist kampın varlığı ve sömürgecilik siste-
minin çözülmesi sonucu bu pazarlar daral-
maktadır.

ÇOK ULUSLU FİRMALAR NEDİR?

Gittikçe sosyal bir nitelik kazanan üre-
tim ile üretim araçlarının sayıları her gün
biraz daha azalan grupların mülkiyetine geç-
mesinin zaten var ettiği çelişkilere, bu çeliş-
kilerin de eklenmesi sonucu tekelci kapita-
lizm tekeli Devlet kapitalizmine dönüşmüş-
tür.

Azamî kârlarını garanti altına almak ve
kapitalist sistemin ömrünü uzatmak bakı-
mından tekeller, ulusal hayattaki hakimiyet-
lerini arttırmaya ve Devlet'i bu işe aracı et-
meye büyük önem verirler.

Son on yıl içinde, Avrupa ve ABD'nde,

kapitalist ekonomik sisteminin odak nokta-
sı haline gelmiş bulunan bu çok uluslu fir-
malar nedir, ne değildir şimdi onu görelim.

Çok uluslu firmanın nasıl tanımlana-
cağı üzerinde tam bir oybirliği yoktur. Bu
fikir ayrılığı bunlara verilecek isimle başlar:
Çok uluslu dendiği gibi, uluslararası, ulus-
larüstü firmalar da denmektedir. Burada
bir noktaya dikkat etmek gerekir. Çok ulus-
lu firmaları kamu oyuna güzel göstermek
için halen ABD'nde geniş bir kampanyaya
girişilmiş bulunmaktadır. Bu kampanyada,
çok uluslu firmalardan «uluslar-üstü» diye
söz edilmektedir. Yani bu firmalar sözde
«ulusların üstünde» dir ve hiç bir devlete
bağlı değildirler, izlenimini uyandırmaya ça-
lışmaktadırlar. Partilerüstü politika diyen ve
bir ticarî şebeke olma niteliğini gizlemeye
uğraşan bazı kuruluşlar gibi.

Henry Ford'un büyük imparatorluğu-

nun Başkan Yardımcısı şöyle demiştir: «Biz Ford'da çalışanlar dünya haritasına bakınca hiç bir sınır görmeyiz. Biz kendimizi esas itibariyle bir Amerikan firması olarak da kabul etmiyoruz.»

Uyduruk ilânlar ve yalan propaganda, çok uluslu firmaların Amerikan emperyalizminin hem aracı olduğu, hem de bundan yararlandığı gerçeğini saklayamaz. Bunlar sadece Amerikan işçileri için değil, aynı zamanda tüm ülkelerin işçileri için bir tehliktir.

BAZI TANIMLAR

Çok uluslu firmaların isimleriyle başlayan bu anlaşmazlık şu sorularla devam eder. Bir firmayı çok uluslu firma yapan nedir? Bu firmaların çeşitli ülkelerdeki faaliyetlerinin bir merkezden yönetilmesi mi? Yoksa bunlara çeşitli ülkelerde bağlı olan ortaklıkların sayısı ve tipleri mi ya da bunların faaliyet gösterdikleri yabancı ülkelerin sayısı mı? Yoksa yabancı ülkelere yaptıkları satışların miktarı ya da çalıştırdıkları işçilerin sayısı mı?

Bu sorulara çeşitli cevaplar verilmiştir. Bazılarına göre hareket noktası olarak şunlar alınabilir:

1. Çok uluslu firmanın genel merkezinin bulunduğu bir ülke vardır.

2. Çok uluslu firma yabancı ülkelerde faaliyet gösterir.

3. Merkezi kontrolün varlığı. Bu merkezilik, yürütülen ekonomik faaliyete, yönetim politikalarına ve uygulamalarına, merkezi kararların alınması ile ilgili özgül konum ve ulusal yasalara göre değişmekle birlikte, daima vardır.

Bir yazar, Reymond Vernon ise, çok uluslu firmaları şöyle tanımlar:

1. Çok uluslu firmalar çok büyük çaptadır.

2. Çok uluslu firma genel merkezinin bulunduğu ülke dışında birçok yabancı ülkede faaliyet gösterir.

3. Çok sayıda işçi çalıştırır ve ortak malî kaynaklardan yararlanırlar.

4. Dış ülkelere ihracat yapmak ya da patent hakkı satmaktan çok, bu ülkelerdeki geniş faaliyetleri genel merkezin kontrolü altında tutarlar.

(devamı var)

YIYECEK İŞKOLUNDA İKİ DEV

NESTLE

Uluslararası Nestle tröstünün dünyanın her yanında 210 fabrikası, 90.000 işçisi ve 11 milyar franklık (Fransız) iş hacmi vardır. Nestle'nin sermayesi İsviçre ve Amerikan sermayesinden meydana gelir. Bu firma Unilever'e karşı saldırgan bir politika izlemekle birlikte, bu politika, onların Almanya, Avusturya ve İtalya'da dondurulmuş ürün ve dondurma üretimi yapan iki ortaklığın birleşmesi konusun

da anlaşmaya varmalarını önlememiştir.

Nestle'nin şu ülkelerde fabrikaları vardır. ABD, Arjantin, Avustralya, Belçika, Bolivya, Brezilya, Danimarka, Federal Almanya, Fildişi Sahili, Fransa, Filipinler, Güney Afrika, Hindistan, Hint Adaları, Hollanda, Honduras, İtalya, İspanya, İsveç, İsveçre, Jamaika, Japonya, Kenya, Kolombiya, Kosta-Rika, Malezya, Meksika, Norveç, Pana-

ma, Peru, Portekiz, Porto Riko, Rodezya, Singapur, Şili Trinidad, Türkiye, Venezüella, Yeni Zelanda.

UNILEVER

Yiyecek işkolunda Avrupa'nın en büyük firması olan Unilever dünyanın her yanında 385.000 işçi çalıştırmaktadır ve iş hacmi 300 milyar franktır (Fransız). Türkiye'de hayli etkindir.

Yeni bir grev örneği:

LIP OLAYI

12 Haziran 1973 günü, Fransa'da, LIP fabrikasındaki 1.300 işçi greve başlamıştı. Fransa'nın en büyük saat fabrikası Lip'deki işçilerin, ilk günden tam bir birlik içinde yürüttükleri grev, polisin baskısına, Fransız hükümetinin ve işverenlerin, işçilerin birliğini kırma yolundaki birçok girişimlerine rağmen grev devam etmektedir. İşçiler çalışma haklarını savunmak için gerçekten cesur bir mücadele vermektedirler.

Grevin nedeni, çok uluslu EBEUCHES SA firmasının Fransız Sanayi Kalkınma Kurumu (IDI) ile birlikte, işyerini kapatıp işçileri sokağa atma kararını almış olmasıydı. Aşağıdaki açıklamalardan da anlaşılacağı üzere, çok uluslu firmalarla kapitalist iktidarlar arasındaki çıkar birliği daima işçilerin zararına işlemektedir. Nitekim, Fransız hükümeti, ulusun ve de işçilerin çıkarını düşünmeden, LIP firmasının paylarının %60'ının, dolaysız ya da dolaylı olarak, bir İsviçre tröstü olan EBAUCHES SA'nın almasına izin vermiş, en büyük saat fabrikasının kapanarak işçilerin işsiz kalmasına göz yummuştur.

EBAUCHES SA firmasının a-

macı rakiplerinden birini ortadan kaldırmak LIP'in kurmuş olduğu ticari ağ yoluyla Fransız pazarını eline geçirmektir. LIP fabrikasının yiğit işçileri buna karşı durmasalardı, bu çok uluslu firma bugün hedefine ulaşmış olacaktı.

İşverenlere ve siyasal iktidara sorumluluklarını anlatamayan 1300 işçi (600'ü kadın) 18 Haziran 1973 günü işlerini güven altına almak ve yaptıkları saatleri satarak asgari bir ücret sağlamak amacıyla fabrikayı işgal ettiler ve imalatı kendi başlarına yürütmeyi kararlaştırdılar.

Montaj, saat satışı, makine bakımı, işyerinin temizliği ve halkla ilişkiler komisyonları kuran işçilerin bu girişimi başarı sağlamış, 2.5 milyon liralık saat satılmış ve 29 Haziran 1973 günü işçiler ücretlerini almışlardı.

Fabrikanın girişinde, grevlerde görmeye alışık olunulan «Zafere kadar direneceğiz» ya da «Zafere kadar elele» gibi pankartlar yerine, elle yazılmış şöyle bir yazıya rastlanıyor: «MÜŞTERİ VE SİPARİŞ KABUL EDİLİR.» Gerçekten de, saat satın almak isteyen müşterilerin, ucuz satış yapılan mağazaların

önünde yaptıkları gibi, fabrikanın kapısında kuyruklar meydana getirdikleri görülüyor. Çünkü Fransızların pek sevdikleri ve bir çok Fransızın kolunda, evinde, bürosunda görülen Lip saatleri şimdi fabrikada işçiler tarafından, mağazalardan yüzde 42 daha ucuza satılıyor. Sermayeden yana olanlar bağırışıp duruyor. Ama bu saatlerin ilk alıcıları arasında Belediye Başkan Yardımcısı'nın bulunduğu düşünülürse, bu bağırıp çağırımların fazla önem taşımadığı anlaşılır.

Olayın en önemli gelişmelerinden biri 14 Ağustos 1973 günü oluşmuş, Ticaret Mahkemesi'nin daha önce aldığı bir kararı uygulamaya koyan polis, işçileri silâh zoruyla fabrikadan dışarıya çıkarmıştır. Meydana gelen çatışmada, Lip işçilerinin bir kısmı tutuklanmış, bir kısmı da yaralanmıştır. Lip olayı henüz kesin bir sonuca bağlanmamış olmakla birlikte, Fransa'da ilk kez bu tür bir «işçilerin kendi kendilerini yönetimi» uygulanmaktadır ve işçilerin ücretlerinin patron tarafından değil de, bizzat işçiler tarafından sağlanıp ödenmesi işleminin devam etmekte olduğu anlaşılmaktadır.

Bu arada, görüşme dönemine de girilmiştir ve bu görüşmelere hükümet adına işveren Henri Giraud ve işçiler adına da sendikaları katılmaktadır. Görüşmeler oldukça zor geçmektedir. İşveren temsilcisinin Lip işçilerinin çıkarına olan bir çözüm yolunu kabul ettirmek istemesine karşı sendikalar, kuruluşun dağıtılması yüzlerce işçinin bu nedenle işlerinden olmaları konularına kesinlikle karşı çıkmakta ve bu duruma ne gibi bir çözüm yolu bulunursa bulunsun, kazanılmış sosyal hakların korunmasında kararlı bulunmaktadır.

Gerek içerdeki, gerekse dışardaki işçi örgütlerinin ve onlardan yana olan sol güçlerin birleşik cephesi karşısında bugüne kadar başarı ile direnme-

lerini sürdürmüş olan işçilerin, grevi uzatmak ve işçilerin birliğini kırmak isteyen siyasal iktidarın ve işverenlerin manevraları karşısında, sağlanmış olan desteğin ve dayanışmanın daha da güçlendirilmesi ve geliştirilmesi gerekmektedir.

LIP olayı, bize, Türkiye işçi tarihinde ilk kez, 13 Haziran 1969'da, Çorum'daki Alpagut Linyit İşletmeleri'nde çalışan 786 maden işçisinin benzeri bir biçimdeki tutumlarını hatırlatmaktadır. 17 Temmuz 1969 günü sona eren bu grevde, bir ay gibi kısa bir süre içinde Alpagutlu maden işçileri neler yapmışlardı?

İşçi genel kurulu ve işçi konseyinden oluşan iki kademeli bir yönetim kurmuşlar, işletme-

nin eski yönetiminden devralan memurları ve muhasebecileri kendilerine sorumlu kılmışlar, 7000 liraya yakın maaş alan eski bölge müdürü, muhasebe müdürü ve mühendisin işine son vermişlerdi.

— Dinlenme ve çalışma saatlerini düzene bağlayarak, bir çalışma disiplini kurmuşlar, iş bölümünü yeniden düzenleyerek, üretimin sürekliliğini sağlamışlar, böylece eskiden 280 ton olan günlük üretimi 480 tona çıkarmışlardı.

— İşçi satış konseyleri kurarak, ürettikleri kömürün satışını denetlemişlerdi.

Son olarak, «Çalışmaya ekmek yok» sloganı ile işverenin ödemediği ücretlerini aralarında bölüşmüşlerdi.

DİSK'in yeni yayını

TOPLU SÖZLEŞMEYE
YETKİLİ SENDİKANIN
TESPİTİNDE EN GEÇERLİ
GERÇEKÇİ YOL :

REFERANDUM

DİSK YAYINLARI No: 10

AYDIN
MERİÇ

Sendikalaşma özgürlüğü ve sendikalaşma oranı

Anayasa Madde 46. «İşçiler ve işverener önceden izin almaksızın sendikalar ve sendika birlikleri kurma, bunlara serbestçe üye olma ve üyelikten ayrılma hakkına sahiptir.....»

Özgürlükler ancak geniş halk yığınlarınca kullanılabildikleri ve hayata uygulanabildikleri ölçüde vardır. Yoksa soyut kavram planında kalmaya mahkûm edilmiş özgürlüklerin varlığından söz edilemez.

Ülkemizde işçi sınıfı ve işçi sınıfı hareketleri tarihinin oldukça gerilere uzanmasına rağmen işçi sınıfının mesleki örgütlülüğü olan sendikalaşma ve grev hakkı oldukça yenidir. (1)

Sendikalaşma özgürlüğü işçi sınıfının sos-

yal mücadelesinin bir ürünü ve anayasal bir haktır. Sendikalaşma oranı ise sendikalaşma özgürlüğünün kullanılış kriterlerinden biridir. Biz elde yeterli veriler olmamasına rağmen, istatistiklere dayanarak konuya eğilmeye çalıştık.

Tablo I

1971 yılı itibarı ile	
İKTİSADEN FAAL NÜFUS	13 875 000 Kişi
(Yurt içi)	
TOPLAM ÜCRETLİLER	4 055 000 »
SİGORTALI İŞÇİLER	1 404 000 »
MEMURLAR	800 000 »
TARIM İŞÇİLERİ + DİĞER ÜCRETLİLER	1 851 000 »
TOPLAM ÜCRETLİLERİN İKTİSADEN FAAL NÜFUSA ORANI	% 29.2
SİGORTALI İŞÇİLER VE MEMURLARIN TOPLAM ÜCRETLİLERE ORANI	% 54.4
Kaynak : Üçüncü Beş Yıllık Kalkınma Planı	
Resmî Gazete, 27 Kasım 1972, Sayfa 37.	

Tablo I'de görüldüğü gibi iktisaden faal ülke içi nüfusun, yani bir başka deyişle Türkiye içinde bir işe sahip insanların 4 milyon 55 bin kişisi ücretliler kesimini meydana getirmektedir. Üc-

retlilerin iktisaden faal nüfusa oranı yaklaşık olarak % 30 dur. Yine Tablo I'den anlaşılacağı gibi ücretlilerin yalnız % 54 ü, sosyal sigorta veya emekli sandığına kayıtlıdır.

(1) 100 Soruda Türkiye'de İşçi Hareketleri, Kemal Sülker, Eylül 1973 2. Baskı, Gerçek Yayınevi.

Tablo II

1971 yılı itibarı ile

TOPLAM ÜCRETLİLER	4 055 000
AÇIK İŞSİZ SAYISI	2 102 000
SENDİKALI SAYISI	1 200 000
SENDİKALAŞMA ORANI (Yalnız çalışanlar)	% 29.6
SENDİKALAŞMA ORANI (Çalışanlar + İşsizler)	% 19.3
Kaynak : Üçüncü Beş Yıllık Kalkınma Planı.	

Her iki tablodan görüleceği üzere ülkemizde sendikalaşabilir işçi sayısı bir işte çalışanlar için 4 milyon 55 bin olup ayrıca sendikalaşabilir 2 milyon 102 bin işsiz insan var. Toplam olarak 6 milyon 157 bin kişi sendikalaşabilir durumda bulunuyor. Buna karşılık yalnızca 1 milyon 200 bin sendikali insan olduğunu görüyoruz. Bir başka deyişle sendikalaşabilir toplam ücretlilerin % 20 den azı ancak sendikali durumda. Bu sayı bir işte çalışan ücretliler arasında ise sadece % 30 un altında kalıyor. Anayasanın 46. maddesi her 100 ücretli kişiden yalnızca 20 tanesi için bir anlam taşıyor, diğer 80 ücretli değişik nedenlerle bu haktan mahrum kalıyor, demektir.

Yukarıdaki tablolara ve sendikalaşamayan ücretlilere baktığımızda sendikalaşma özgürlüğünü kısıtlayan başlıca 3 esas sorun olduğunu görüyoruz. Bunlar şunlardır:

- a) İşçi - Tarım işçisi ayırımı
- b) İşçi - Memur ayırımı
- c) İşsizlerin sendikalaşamamaları

Genel olarak sanayi işçilerinin sendikalaşmış olmalarına rağmen, tarım işçileri suni bir ayırım ile sürekli baskı altında tutulmuşlar ve iş kanunu kapsamına sokulmamışlardır. Son senelerde tarım işçileri için ayrı bir iş kanunu gündeme getirilmiştir. Bize göre İş Kanunu, Sendikalar Kanunu, Toplu Sözleşme ve Grev Kanunu bir bütünün parçalarıdır. Bu kanunların bir kısmını örneğin, Sendikalar Kanununu tarım işçileri için uygulayıp, İş Kanununu uygulamamak tarım işçilerinin sendikalaşmasını engellemek demektir. Bu durumun doğal sonucu olarak sayıları en az bir milyon üzerinde tahmin edilen

tarım işçilerimiz sendikalaşma özgürlüğünden yoksun bırakılmışlardır.

İkinci sorun işçi memur ayırımı ve memur statüsündekilere sendikalaşmayı yasaklamaktır. 1961 Anayasasında yapılan son değişikliklerle 800 binin üzerindeki memur statüsündeki ücretli sendikalaşma hakkından yoksun bırakılmışlardır. Bu anayasa değişikliği ile birlikte bütün kamu kuruluşları ve iktisadi devlet teşekkülleri personel yönetmeliklerinde değişiklik yaparak on binlerce işçiyi acele memur statüsüne geçirerek sendikalaşma özgürlüğünden yoksun bırakmışlardır. Bugün toplam olarak bir buçuk milyona yakın ücretli, «memur» addedildikleri için bu durumdadır.

Sendikalaşma özgürlüğünü sınırlayan bir diğer unsur açık işsizlerin sendikasız olmalarıdır. Bunun sebebi ise kısmen sendikalaşma bilincinin eksik olmasındadır. İşçiler arasında işsiz kaldıkları dönemlerde sendika üyelik vebelerini yerine getirenler genellikle azdır. Onları bu konuda çok da haksız bulmamak gerekir; zira iş değiştirirken genellikle sendika da değiştirirler. Aynı iş kolunda 35 sendika gerçeği onları buna zorlar.

Yazımızı bitirmeden, ülke dışında çalışan ve Türkiye işçi sınıfının önemli bir parçasını meydana getiren bir milyona yakın işçi kardeşimizin durumlarına da kısaca değinelim. Yurt dışında çalışan bu işçilerin örgütlülüğünün niteliği ve niceliği hakkında elimizde hiç bir istatistik yoksa da, genel olarak sendikalaşma oranının ülke içine oranla çok daha yüksek olduğu anlaşılmaktadır.

Ümit edelim ki bu işçi kardeşlerimiz yurda yüksek bir sendikalaşma ve örgüt bilinci ile dönsünler.

Yeni gelişmeler

10 ve 11 Şubat 1973 tarihlerinde, genişletilmiş Avrupa Ekonomik Topluluğu'nu (Ortak Pazar) meydana getiren 15 ülkeden 17 işçi sendikaları konfederasyonunun temsilcilerinin katılması ile «Avrupa İşçi Sendikaları Konfederasyonu» kurulmuş bulunmaktadır. Belçika'nın başkenti Brüksel'de yapılan bu toplantı sonunda meydana gelen yeni birliğin ön plândaki görevinin, Avrupa Ekonomik Topluluğu'nu meydana getiren emekçilerin sosyal, ekonomik ve kültürel çıkarlarını daha etkili bir biçimde koruyabilmek ve geliştirebilmek olduğu anlaşılmaktadır.

Ekonomik ve siyasal bakımdan hergün biraz daha güçlenen çok uluslu dev firmalara (uluslararası tekeli sermayeye) karşı Avrupa işçi sendikaları olarak cephe birliği içinde mücadele verme olanağının gerçekleştirilmesi de başlıca amaçlar arasında bulunmaktadır.

Yeni Konfederasyona üye olan 17 ulusal işçi konfederasyonuna bağlı üye sayısı 30 milyonu bulmaktadır. Konfederasyon Başkanlığına, İngiliz İşçi Sendikaları Konfederasyonu Genel Başkanı Victor Feather seçilmiştir. İkinci Başkanlıklara da şunlar getirilmiştir: Alman Sendikalar Birliği Başkanı Heinz O. Vetter, Danimarka İşçi Sendikaları Konfederasyonu Genel Başkanı Thomas Nielsen ve Belçika İşçi Sendikaları Konfederasyonu Genel Başkanı Georges Debunne.

Avrupa İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun kurucu üyelerinin hepsi aynı zamanda Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Konfe-

derasyonu'nun üyesi durumundadırlar. Toplantıda alınan karara göre konfederasyonun genişletilmesi olanağı gelecek için vardır ve bu konuda kapılar açık bırakılmıştır.

Türkiye henüz Avrupa Ekonomik Topluluğu'nun aslı üyesi olmadığından DİSK de, TÜRK-İŞ de yeni kurulan bu konfederasyonun üyesi durumunda değildirler.

Konfederasyon tarafından yapılacak ilk işler arasında bir Temel Programın hazırlanması ve üye örgütler arasındaki koordinasyonun geliştirilmesi için Avrupa çapında bir Eylem Programlarının düzenlenmesi bulunmaktadır.

KAPİTALİST ÜLKELERDE TOPLU İŞ SÖZLEŞMESİ GÖRÜŞMELERİNDEKİ GELİŞMELER

Bugün kapitalist ülkelerdeki işçiler halihazır çalışma ve hayat şartları bakımından esaslı bir huzursuzluk içinde olduklarından, toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde esaslı isteklerle işverenin karşısına çıkmaktadırlar. Buna karşılık işverenlerin mukavemeti de daha güçlü olmaktadır. Buna rağmen ilk önemli ve hatta esaslı sonuçlar alınmıştır diyebiliriz.

Mücadelelerin konusu olan istekler, her kapitalist ülkede artık normal hale gelen genel enflasyon halinin tabii bir sonucu olan fiyat artışları karşısında satın alma gücünün yükseltilmesi ve garantiye alınması ile sınırlı kalmayıp, iş saatlerinin azaltılması, sendikal hakların kapsamının genişletilmesi ve işyerin-

deki çalışma şartlarının daha iyi hale getirilmesi ile de ilgili olmuştur. Şöyle ki;

1. İnsan takatinin üstüne çıkan hızlı iş temposuna ve aşırı işbölümüne karşı çıkmak, dur demek,

2. Bantlarda çalışan işçilerin mola sürelerinin arttırılması

3. Özellikle bantlarda çalışanların mesleki niteliklerinin yeniden değerlendirilmesi.

4. Güvenlik ve sağlık koşullarının ve iş çevresinin daha iyi hale getirilmesi.

Ücret meselesinin büyük önem taşıdığı doğrudur, çünkü hayat pahalılığı sürekli olarak artmakta ve işçilerin satın alma gücünün arttırmak gerekmektedir. Fakat bu temel isteğin yanı sıra, yani ücretlerin arttırılmasının yanı sıra, bir dizi yeni istekler ortaya atılmaktadır.

Bu arada işverenlerde de değişiklik olmaktadır. Bunlar prodüktiviteye birinci derece önem vermektedirler, bunun amacı da, kârları azamiye çıkarmaktır. Bu amacın sonucu olarak da, işveren işçiye üretimde kullandığı sair faktörlerden biri gözü ile bakmaktadır. İnsan makineye yabancılaşmakta,

çalışma ve hayat şartları kötüleşmektedir.

İleri teknolojinin uygulandığı işkollarında üretim süreci son derece bölünmüş ve insan makinenin bir parçası haline gelmiştir. İş kategorileri değişmiş, işin ritmi değişmiş, ruhi ve bedeni yorgunluk artmış, işin monotonlaşması, ve insanın yabancılaşması artmıştır.

Tehlike teknolojinin ve organizasyonun gelişmesinin kendisinde değildir, tehlike bu gelişmeyi kârdan başka bir şey düşünmeyecek uygulamadadır. Yoksa, teknik ilerleme, insanların hayat ve çalışma şartlarını son derece iyi hale getirecek durumdadır.

Prodüktivitenin ve işyerinin etkinliğinin artması da kendiliğinden zararlı bir şey değildir. Ama prodüktivitenin artması teknik ilerlemenin sonuçlarından biri olmalıdır tabii, ama aynı zamanda yorgunluk da azaltılmalı ve işçinin üzerindeki zararlı etkilerinin de azalması şartı ile. Kısacası, hedef insan olmalı ve üretimin genel çıkarları ve üretim faktörleri sonra gelmelidir.

Bu her ülkedeki işçilerin kendi sınırları içinde, büyük uluslararası tekellerle tek başına mücadele ederek başarabilecekleri bir şey değildir.

TELEFON DEĞİŞİKLİĞİ

TÜRKİYE DEVRİMCİ İŞÇİ SENDİKALARI KONFEDERASYONU
(DİSK)'İN TELEFON NUMARASI

484099

~~480499~~

OLARAK DEĞİŞMİŞTİR.

